

6. zasedání Ústředního výboru KSČ

Zasedání, které se konalo 27. 2. 2016 v Praze, řídil zástupce generálního tajemníka ÚV KSČ s. Jozef Servista. Byla projednána Výroční finanční zpráva KSČ za rok 2015, účast KSČ ve volbách

založení Komunistické strany Československa v roce 1921.

Tajemnice ÚV KSČ s. Věra Hollerová informovala ÚV KSČ o vládním návrhu novely zákona č. 424/1991 Sb.,

Informaci k zákonu o referendu přednesl s. Roman Blaško, člen PÚV KSČ. K jednotlivým bodům byla diskuse.

V druhé části 6. zasedání ÚV KSČ generální tajemník ÚV KSČ s. Jiří Vábr přivítal na zasedání vzácné hosty, a to 1. tajemníka Velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky v ČR s. Nguyem Kim He a koordinátora syrských komunistů v Evropě s. Nizara Trabulse. Při soudružské a otevřené besedě se členové ÚV KSČ seznámili s průběhem a závěry 12. sjezdu Komunistické strany Vietnamu, který se konal v Hanoji 22. 1.–28. 1. 2016. Dále byli členové ÚV seznámeni se současnou situací v Sýrii a o dosaženém příměří dohodnutém Ruskem a USA. Poskytnuté a projednané informace byly hodnoceny jako velmi cenné pro práci členů ÚV.

Členové ÚV KSČ a hosté vzpomněli při příležitosti 68. výročí Vítězného února obětí, které přinesly generace komunistů v boji za lepší život prostých lidí a v celosvětovém boji za mír. Vzali na vědomí, že delegace KSČ položila dne 25. 2. 2016 kytičku na hrob Klementa Gottwalda.

Na závěr zasedání bylo členkám ÚV KSČ popřáno vše nejlepší k nadcházejícímu svátku – Mezinárodnímu dni žen, poděkováno za jejich práci v ÚV KSČ a předána kytička růží.

Z 6. zasedání ÚV KSČ. Zleva: Nguyem Kim He, 1. tajemník Velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky v ČR, Jiří Vábr, generální tajemník ÚV KSČ, Nizar Trabulsa, koordinátor syrských komunistů v Evropě, Jozef Servista, zástupce generálního tajemníka ÚV KSČ

2016 do krajských zastupitelstev a Senátu Parlamentu ČR, tam kde jsou pro to podmínky, a příprava uctění 95. výročí

o sdružování v politických stranách a v politických hnutích. **Navrhovanou novelu jako takovou KSČ odmítá.**

K INFORMACI O VLÁDNÍM NÁVRHU NOVELY ZÁKONA č. 424/1991 Sb., O SDRUŽOVÁNÍ V POLITICKÝCH STRANÁCH A V POLITICKÝCH HNUTÍCH

V Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR čeká na další fáze projednání vládní návrh novely zákona č. 424/1991 Sb., o sdružování v politických stranách a v politických hnutích, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. V lednu t. r. byla mimoparlamentním stranám a politickým hnutím nabídnuta předsedy kontrolního a ústavně právního výboru Poslanecké sněmovny PČR účast na semináři, který se zabýval navrhovanými změnami zákona, stanovisky odborníků a v obsáhlé diskusi připomínkami účastníků tohoto semináře. Podle názoru Komunistické strany Československa by navrhované změny zákona měly negativní vliv na činnost politických stran a politických hnutí, ohrožovaly by i jejich existenci. Z tohoto důvodu byl odeslán dopis předsedům příslušných sněmovních výborů, kterým KSČ návrh novely odmítá jako celek.

Vážený pan
Vladimír Koníček
předseda kontrolního výboru

Vážený pan
Jeroným Tejc
předseda ústavně právního výboru

Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky

Vážení pánové předsedové,
dovolte mi, abych Vám poděkoval za pozvání Komunistické strany Československa (KSČ) na seminář, který se konal 13. 1. 2016 v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR. Semináře se zúčastnila za naši KSČ tajemnice Ústředního výboru KSČ, která podrobně informovala PÚV KSČ o obsahu úvodních vystoupení a diskuse, o pozornosti, jaká byla na tomto semináři věnována všem zúčastněným, kteří vystoupili. Seznámili jsme se se „Sněmovními tisky“, které jsou uveřejněny na internetu a týkají se novely zákona o sdružování v politických stranách a v politických hnutích, problematiky voleb a související. Byl jsem pověřen sdělit náš názor, že před výbory, kterým byly příslušné tisky přikázány, i před Vámi osobně není jednoduché rozhodnutí.

Novela zákona o sdružování v politických stranách a v politických hnutích v té podobě, jak ji my známe, nepřijatelně přitvrzuje podmínky pro politické strany a politická hnutí, je likvidační nejen pro nejmenší politické subjekty, má za cíl znechutit lidi, kteří se angažují v politickém životě a konají při tom v ne-

sčtených případech dobrovolnou, neplacenou práci. Samotný tento fakt by pro nás, komunisty v KSČ, nemusel být zajímavý, protože my nemáme v našem programu péči o komfort v politických stranách a hnutích. Bohužel, je tady určitě „KDYBY“. Kdyby dnes nebyla situace taková, jaká je (máme na mysli situaci především v této zemi, v Evropě a ve světě).

Jako komunisté nemůžeme v této chvíli přistoupit na diskusi o konkrétních navrhovaných změnách zákonů (detailech), protože např. navrhovanou novelu zákona o sdružování v politických stranách a v politických hnutích **musí KSČ odmítnout jako takovou.** Považujeme ji za součást hry, v níž jde o mnohé, a necítili bychom se dobře, kdybychom Vám, **vážení pánové předsedové,** tento náš názor neřekli.

Proč se právě v této době má „hýbat“ se zákonem o sdružování v politických stranách a v politických hnutích?! Máme své bohaté zkušenosti, a proto nás nikdo nepřesvědčí, že důvodem je plnění programu koalice, která slibovala zprůhlednění hospodaření stran. Nejen nám je také zřejmé, že některé parlamentní

strany závidí jiným, např. majetnější členy či sponzory. A mohlo by být oficiálně uváděno jistě více důvodů pro změnu zákona k tomu, aby se zakryl ten pravý důvod, který je zároveň úkolem. Úkolem, který musí být splněn, a který je zatím stále předmětem veřejného tajemství vyjadřovaného lidmi takto: „Západ požaduje, aby v ČR byly jako v jiných zemích jen dvě, maximálně pět stran. USA nebo Anglie náš vzor!“ Jak už tomu bývá, když se má plnit špatný úkol, nejde to zpravidla dobře. Tímto konstatováním jsme si před námi samotnými obhajovali autory novely, které bychom jinak museli považovat za padlé na hlavu. Nechce se věřit, že by příslušné ministerstvo nemohlo najmout např. psychologa, který by poradil, aby norma, která na jedné straně musí splňovat náležitosti zákona, na straně druhé nedeptala a dokonce neničila angažované lidi, kteří by se jí jinak rádi řídili při své činnosti vycházející z jejich ústavního práva. Nejsme tak nezkušení, abychom z celkového znění návrhu nepoznali, že byly připravovány pod rouškou tlaků ze zahraničí. V této souvislosti bych zmínil „Pro-

Pokračování na str. 2

USNESENÍ 6. zasedání ÚV KSČ

Ústřední výbor Komunistické strany Československa

Schvaluje

- Výroční finanční zprávu Komunistické strany Československa za rok 2015.
- Samostatnou účast Komunistické strany Československa ve volbách do krajských zastupitelstev a Senátu Parlamentu ČR v roce 2016 tam, kde jsou pro ni podmínky.

Bere na vědomí

- Informace přednesené s. Vábrem, generálním tajemníkem ÚV KSČ.
- Návrh předsednictva ÚV KSČ k přípravě 95. výročí vzniku Komunistické strany Československa, přednesené s. Servistou.
- Informace k volbám roku 2016, přednesené s. Grünbauerem.
- Informaci k vládnímu návrhu novely zákona č. 424/1991 Sb., o sdružování v politických stranách a v politických hnutích, přednesenou s. Hollerovou, a informaci k zákonu o referendu, kterou přednesl s. Blaško.
- Konání příštích plenárních zasedání vždy od 9.30 hodin.

Ukládá Předsednictvu ÚV KSČ

- Předložit do stanoveného termínu Výroční finanční zprávu KSČ za rok 2015 Parlamentu ČR.
- Zajistit úkoly v přípravě 95. výročí vzniku KSČ.
- Projednat námět na zřízení volebního fondu a podnět s. Kohoutové, přednesený v diskusi.

MILÉ ČTENÁŘKY A MILÍ ČTENÁŘI

■ **Současná neklidná situace na POLITICKÉ MAPĚ SVĚTA** vyvolaná především americkými aspiracemi na světovládu vyžaduje od všech racionálních a odpovědných lidí ve světě, aby překročili hranice svého politického obzoru, které jim až dodnes stačily, aby si uvědomili hrozbu jaderné války a naprostou nutnost zodpovědného přístupu v řešení politických problémů současného světa.

■ **Aby si občané uvědomovali, co migraci představuje, je potřeba odmítnout o imigrantech zjednodušené mínění a zařadit tento závažný historický fenomén do souhrnu dějů, které profilují nynější lidskou společnost.** A těmi jsou jevy, které plodí současný zahňávající kapitalismus. Článek **K MIGRANTSKO-ISLÁMSKÉ KRIZI** si neklade za cíl zevrubně ji popsat, ale upozornit na širší souvislosti, které ji utvářejí.

■ **Mezi vlastnostmi občanů, kteří „dělají politiku, má velký význam jejich schopnost rozeznat pořadí v řešení politických problémů, tedy v čem spočívá jejich politická váha. NEJDE O DROBNOST, neboť chyby v této záležitosti mohou mít vážné politické i jiné následky.** V nynějším čase je potřeba, aby pokrokoví občané se nenechali obkluzovat kampaněmi americké mediální války a nenechávali se vlákat do diskusí s politickými protivníky, které k ničemu nevedou. Masarykův názor, že demokracie je diskuse, je totiž kolosální nesmysl.

■ **Nelze si přést „obyčejný“ předsudek s OPRAVNĚNOU APRIORNÍ NE-DŮVĚROU** k nějakému politickému subjektu, který je dokonce historicky nedůvěryhodný! To se týká zejména Spojených států, které mají za sebou hanebnou koloniální minulost a ve které lupičsky pokračují. Jejich činy potvrzují koloniální choutky. Politicky uvážliví lidé nemohou jednat jinak než jim nedůvěřovat!

■ **Politika sankcí vůči „slabšímu“ protivníkovi je velmi ošidná a provokující.** Pokud za určitých okolností neskončí, může vést k válečnému střetnutí. V tomto smyslu je předstupněm války, ale také již i formou války. V současné době jde o nesmírně riskantní věc, kterou provádějí Spojené státy proti Ruské federaci, která rozepřel se Spojenými státy nevyvolala. **ODSUZOVÁNÍ AMERICKÝCH SANKCÍ** vůči Rusku, aby byl zachován mír, je dobrým prostředkem mírumilovných sil jak oslabit agresivní pozici USA.

■ **Poznámky k jedné válečné provokaci pod titulkem SVĚTLA** poukazuje na fakt, že prostředky mediální války Zápa-

du v čele s USA k politickému rozvracení myšlení občanů narážejí v české společnosti na existenci pokrokových občanů, kteří jsou s to uvádět skutečnosti na pravou míru, a tak účinně vystupovat proti mediální agresi zejména Spojených států.

■ **Po listopadu 1989 zmizelo z československé společnosti socialistické vlastenectví. Je nynějším kapitalistickým režimem „nahrazeno“ společenskými poměry přizpůsobenými zájmům Spojených států v oblasti společenského vědomí. Je to v naprostém rozporu s vlastenectvím československého lidu, jak se historicky vyvíjelo jako nezastupitelné pouto v chápání jeho společenských zájmů. Pojednání pod názvem CO PO-STRÁDÁME, pojem vlastenectví rozebírá a upozorňuje na nutnost bránit je před znevažováním.**

■ **Poznámka k docenění ROLE POKROKOVÝCH TRADIC** se opírá o názory Zdeňka Nejedlého v jeho zásadní práci Komunisté - dědici velikých tradic českého národa. Jde o připomínku, která je ve vztahu k současným poměrům v zemi velmi potřebná.

■ **Historická glosa INSPIRÁTOR BŮH CLAUDIUS** porovnává otrokářské poměry panující ve starověkém Římě za Claudiova života žijícího v době počátku našeho letopočtu s poměry, které panují v současnosti. Poukazuje na to, že přes ohromnou propast věků se v principu nezměnily. Je o čem přemýšlet.

■ **Ve víru zpráv o migrační krizi zaniká pozornost faktu, že Ukrajina představuje nebezpečnou evropskou krizi, která se nezmenšuje, ale stále narůstá. A v ní postava Porošenka, ukrajinského prezidenta. V této souvislosti je třeba vidět, že šovinismus a fašismus se navzájem prolétají. ŠOVINISTA Porošenko je politický kůň Spojených států a fakticky jejich rezident. Nelze podcenit jeho úlohu amerického náhončího a jeho „zásluh“, že Ukrajina je dnes šovinisticko-fašistický stát, který má od USA úlohu beranidla k otevření vpadu USA a NATO do Ruské federace.**

■ **Průběh hodnocení skandální šikany učitelky na střední škole zvedal doslova ze židle celou českou veřejnost. Avšak ne vždy z odpovídajícího úhlu. Ukazuje se totiž, že tento případ má široké souvislosti se stavem celé české společnosti. Stručná poznámka PÁR SLOV K PŘÍPADU ŠIKANY** z pera našeho dopisovatele upozorňuje na tuto souvztažnost.

Redakce

Migrantsko-islámská krize – ouvertura věcí příštích

Příliv migrantů do Evropy je projevem politiky Evropské unie, zejména těch členských států, jimiž migranti procházejí a těch, co jsou pro ně cílové. Dalo by se říci, že EU v této záležitosti reaguje přinejmenším z pozice rozpačitého odporu proti této situaci. Tedy zda ji přijmout nebo odmítnout.

Názor německé kancléřky Merkelové, že příchod migrantů do Evropy je pro Německo přínosem, sehrál v rámci EU klíčovou roli. Prostě migranti jsou tu, zůstanou tu a bude jich dále přibývat. Názory Merkelové však nesdílí všichni představitelé států EU. V této problematice se EU nepochybně nachází v krizi. Její semknutost řešit závažné problémy ve vzájemné dohodě prochází tvrdou prověrkou nejen v této záležitosti, ale ve svém celku. Víceméně historickými okolnostmi vynucená smířlivost EU se vpádem islámu do Evropy prozrazuje jako slabost EU.

Podle názoru Zdeňka Jičínského, právníka a publicisty (viz HaNo 26. 2. 2016): „Vady zahraniční politiky EU jsou nesporné a EU by si to měla uvědomit, pokud chce dát věci do pořádku. Platí to zejména ve vztahu k migrační krizi, ta také Unii rozkládá.“

Mínění Zdeňka Jičínského zní sympaticky, ale je konfrontováno s faktem, že buržoazní Evropa je v situaci, kdy v řešení jakékoliv otázky je nucena přihlížet k zájmům vedoucí mocnosti ka-

pitalistického světa, což jsou v nynějším dějinném čase Spojené státy. A ty spatřují v Evropě především válečné předpolí s možným válečným střetem s Ruskem.

Migrantská krize v podstatě jeho hodnotu v tomto směru neznehodnocuje. Takže USA nespátřují důvod se příliš do evropské migrantské krize míchat, ačkoliv nejde zdaleka jen o evropský problém, ale o světový. Spojené státy jistě berou na vědomí, že v konečné instanci migrantsko-islámská krize je pouze ouverturou věcí příštích. A není nikde napsáno, že rozhádaná Evropa v rámci Unie vytváří předpoklady dát věci do pořádku. Zatím je nejasné, co se skrývá za termínem Jičínského „dát věci trochu do pořádku“.

Z názoru Jičínského číší skepse. Je totiž málo pravděpodobné, že většina Evropanů má stejné názory na migrantskou krizi jako německá kancléřka Merkelová.

Občané si všimají, že migranti nejsou žádní žebráci, že jsou dobře oblečení, nejsou bez peněz, ale jsou to vesměs mladí lidé, kteří hledají v Evropě příležitost se mít lépe než ve vlasti zmítané teroristickou problematikou, která ožebračuje zemi, odkud přicházejí. Jsou to naprosto převažující důvody, které je vedou do Evropy. V jejich očích je Evropa sociálně-ekonomickým rájem a místem míru. Jejich náboženstvím je islám, který si přináší do Evropy a jeho hodno-

ty. Podnikají dobrodružnou, velmi nebezpečnou a vysoce rizikovou cestu do Evropy, proto, aby se podíleli na vyšším standardu života než v zemi jejich východiska. Neznají složitost evropských poměrů. Nepočítají s projevem kapitalistického vykořisťování evropských námezdních pracovních sil. Přivázejí do Evropy problémy, na které není Evropa připravena a zařizena. Tyto pohledy nelze z evropských hledisek bagatelizovat.

Pokud se týká obecných názorů na migrantskou krizi, lze pokládat mínění uveřejněné v HaNo 3. 2. 2016 za orientační informaci: „Současnou migraci lidí ze severní Afriky a Blízkého východu vyvolal světový imperialismus tím, že rozpoutal války. Druhou příčinou je bída – ačkoli má Země dostatek zdrojů, 3,5 mld. obyvatel žije za méně než jeden dolar na den“. Informace totiž nepřihlíží ke stavu lidstva určovanému zahňváním kapitalismu vcelku, amerického především, který pod etiketou „demokratického“ neoliberalismu touto divadelní kulisou přeměňuje modrou planetu jako celek v potenciální válčičtější Spojených států a jejich spojenců v NATO. Pro úsilí oligarchických USA zmocnit se celého světa, zejména ohromného přírodního bohatství Ruska, je vše, co se hodí oligarchům spravedlivé, demokratické, a proto chvályhodné.

Absence racionálního pohledu na lidskou společnost, která nebere v potaz

miliardy lidí v Asii na dalších kontinentech, svědčí o tom, že po zkáze evropského socialismu vedeného Sovětským svazem chybí síla, která by účinně bránila vývoji světové situace, které jsme svědky. Toto nadělení se značkou původu Made in USA vytváří politickou atmosféru, v níž teror všeho druhu je pánem a nástrojem „demokratických“ změn, a to zejména ve státech, které byly koloniemi evropských mocností, z nichž tyto mocnosti vykrádaly, co se dalo.

V takových poměrech se nedá žít. Lidé, kteří „na to mají“, z nich prchájí, a ti

chudí a nuzní v těchto státech zůstávají na pospas teroristickým bandám, které usilují nastolit „pravou“ demokracii importovanou ze Západu. Neboť světový oligarchiát nepohrdne ani malými rybami a všude zůstává dost místa pro „demokratické“ plantážnictví na okrajích „zatím“ nespuštěné jaderné války.

Z tohoto uhlu je nezbytné posuzovat migrantskou krizi. Dokud budou tyto poměry existovat, budou migrantské krize pokračovat. Jistě, nebudou věčné. Ale smířovat se s tím nelze.

Jožo Kaliňák

Šovinista

K tomu, co je nepochybné. Pokud by někdo soudil, že ukrajinský prezident, oligarcha Petr Porošenko není demokrat, ale ukrajinský šovinista, poznamenaný hitlerovským fašismem, nečiní dobře. Nutno brát v úvahu, že garant světové neoliberalní demokracie Spojené státy, jeho demokraticismus oceňují.

Kdo jiný, než USA by měly mít zásluhy za demokratický ráz nynějšího lidstva? Ony musí být nanejvýš ostražitě ve věci demokracie proti případným relikvím bolševické náklady lidstva! Po-

movat historii a na uvolněné místo napsat jinou Porošenkovskou, obřezanou, jako je on, „demokraticky“ vnučenou obyvatelstvu, spojenou s honem na čarodějnice. Běda ukrajinskému občanu, který by proti tomu protestoval.

To, co se děje na Ukrajině, není nic historicky výjimečného. neexistuje snad státu, který by něco podobného ve svých dějinách nezažil. Všichni vítězové mají tendenci po sobě zanechat kvádry minulosti označené jejich mocí, které historické deště a lijáky spo-

Symbol ukrajinské krize v azbuce

Foto R. Blaško

něvadž Porošenko na Ukrajině se podle amerického měřítka chová demokraticky, nemají problém jej za demokrata uznávat. Připomeneme blahé paměti návštěvu Porošenka ve Spojených státech, kdy zástupci nejdemokratičtějšího světa na světě projevovali nad Porošenkem bezmezná nadšení, vstávali ze sedadel a tleskali, a opět tleskali, a radostí nad Porošenkem plesali. To svědčí o velké oligarchické demokratické vyspělosti občanstva Spojených států, pleskáků v demokratickém duchu. Nečiní proto nikdo dobře, když v oceňování demokratického profilu Porošenka nepřihlíží ke vztahům mezi USA a Ukrajinou, které jsou pevným tmelem jejich vzájemného uznávání.

Za popsaného poměru mezi pupkem demokracie, jimž jsou Spojené státy, budí pozornost dění na Ukrajině ve vztahu Porošenka k historii rusko-ukrajinského soužití, zejména v souvislosti s druhou světovou válkou, navazující na historické nesváry mezi Rusy a Ukrajinci, mezi pravoslavnými Rusy a katolickými Ukrajinci. Čokoládový magnát, ukrajinský oligarcha a prezident Ukrajiny Porošenko se svým švýcarským a izraelským občanstvím, ve své antiruské „demokratičnosti“ chráněn Spojenými státy, došel ve své nenávisti vůči všemu ruskému tak daleko, že vyhlásil ničení jakýchkoliv připomínek historického soužití obou národů, zejména společného boje proti fašistické reakci za druhé světové války a v poválečném období za očistné, národní a demokratické.

Na Ukrajině dochází k hysterickému ničení památníků zejména ze sovětské éry a k totálnímu přejmenování měst a obcí, které připomínají hrdinství ruského lidu v boji proti fašistům. Čistě na ukrajinské názvy jsou přejmenována města, vesnice. Jde o snahu vygu-

lehlivě vymýjí. Na Ukrajině je tomu jinak. Hysterické ničení dokladů minulosti a kálení na ni, není podloženo nějakým vítězstvím nad protivníkem, ale snahou ukrajinských pseudodemokratů zcela fašistického ražení se „rázně“ projevit podle vzoru hitlerovských fašistů za druhé světové války.

Porošenkova Ukrajina zblblým přejmenováním historických názvů měst a vesnic chce ukázat světu vítězství, které nemá a nabízí za to pokřik ve smyslu „Heil, Porošenko!“ jako náhradu.

Avšak partě majitelů propadlých ukrajinských směnek dnešní stav Ukrajiny nepřekážá v jistotě, že demokratické oligarchické Spojené státy si nenechají nikým vzít Ukrajinu, která má velké, zatím nevyužitě přírodní bohatství, kterým si za podporu USA Porošenko zaplatí. Jsou to sice plané kalkulace, ale je třeba brát je na vědomí. Ruská federace je dostatečně silná, aby uhájila svou existenci. Západní buržoazní státy počítají s tím, že banderovskými prolezlá Ukrajina splní úlohu beranidla, které rozrazí vrata do Ruska. Je to sice nesmyslné, ale politické pitomosti jsou zvláště nebezpečnými reáliemi. Evropská migrační krize nepřekrývá úlohu Porošenkovy Ukrajiny v nynějších mezinárodních poměrech. Naopak. Oslabení zájmu světové veřejnosti na tomto směru usnadňuje fašizaci Ukrajiny a představí tam nástup fašismu jako hotovou věc. Na Ukrajině se ustavuje pod Porošenkovým vlivem fašistický oligarchiát. I v politice příklady táhnou!

Šovinismus je krajně nesnášenlivá, výbojná forma buržoazního nacionalismu hlásající nesnášenlivou nenávist s druhou národností. Mezi šovinismem a fašismem, který je krajně reakční, neexistuje ostrá hranice.

Radim Fousek

Majoru Zemanovi bylo 40 let

V lednu t. r. tomu bylo 40 let, co se na obrazovkách tehdejší Československé televize v roce 1976 začal uvádět televizní seriál, který byl pod názvem *Třicet případů majora Zemana* natočen vynikajícím režisérem národním umělcem Jiřím Sequensem.

O tomto seriálu po roce 1989 bylo popsáno mnoho tisíc stran. Vydaly by ne na jednu, ale na několik knih. Mýtus majora Zemana a jeho třiceti případů hlavně po roce 1989 otřásl a zřejmě ještě bude otřásat mediálním zpravodajstvím a publicistikou obecně; a možná případně i funkcemi televizních generálních ředitelů.

Nic na tom ale nezmění to, že i dnes po tolika letech tento seriál, když přijde na naše televizní obrazovky, má vysokou sledovanost, zejména u generace mezi 40 a 50 lety. Tato generace taky založila „Fanklub majora Zemana“. Vlastníkem seriálu je Česká televize, která ho uvedla jen jednou, a to před komentáři, které jej zpočátku bvaly a hanily. Nikdy pak již tento seriál ne-

vedla, avšak nestydí se na něm vydělávat velké peníze. prostřednictvím jiných televizních společností, které se na rozdíl od ČT nebojí tento seriál uvádět.

Rozhodně ještě poběží i mnoho let na našich obrazovkách, podobně jako je tomu u starých filmů pro pamětníky s Vlastou Burianem, Jaroslavem Marvanem, Oldřichem Novým či Natašou Golovou a Zitou Kabátovou a dalších, které i dnes zaznamenávají největší sledovanost.

Major Zeman je vynikajícím dokumentem poválečné doby, zrodu lidové demokratického Československa a posléze socialistického Československa. Velmi dobře ukazuje, kdo úmyslně škodil tehdy našemu lidové demokratickému zřízení, kdo chtěl návrat ke kapitalismu v naší zemi i se zbraní v ruce a kdo šel proti velké většině národa, která si zvolila cestu socialismu v naší zemi po roce 1948. To rozhodně dnes není příjemné pro stoupence „Pražské kavárny“, maloměšťáčky, katolickou církev, která nehorázným způsobem na-

bývá neoprávněně státní majetek a pro ty, kteří tuto zem vedou do záhuby.

Bylo velmi moudré rozhodnutí, že seriál tehdy na návrh hlavního poradce z FMV plk. Adolfa Grubera nechali režisovat Jiřího Sequense, který měl již velké zkušenosti z natáčení seriálu Hříšní lidé Města pražského, filmů Neporažení, Atentát na Heydricha. Jeho podmínka byla jasná, že mu nikdo nebude mluvit do natáčení a obsazování herců. To bylo přijato a i odsouhlaseno tehdejším ministrem vnitra Jaromírem Obzinou, který měl velký zájem, aby se seriál natočil co nejlépe. Stal se vlastně patronem seriálu. Proto se při obsazování objevili v seriálu i herci Jan Tříska, Josef Kemr, Josef Hlinomaz a další, kteří měli v té době různé společenské problémy. Celkem se v seriálu představilo na 600 našich nejlepších herců. Hlavní role majora Zemana byla svěřena herci **Vladimíru Brabcovi**, který ji zvládl opravdu vý-

Pokračování na str. 6

K INFORMACI O VLÁDNÍM NÁVRHU NOVELY ZÁKONA Č. 424/1991 Sb., O SDRUŽOVÁNÍ V POLITICKÝCH STRANÁCH...

Pokračování ze str. 1

hlášení KSČ“ z 3. 10. 2015, v němž jsme mimo jiné konstatovali zhoubnost působení některých institucí pro společnost, včetně tzv. „Rekonstrukce státu“, která jak jsme byli informováni, na semináři své absurdní požadavky týkající se projednávaných návrhů novel zákonů prezentovala. Myslíme si, že Vám k nim není třeba již nic dalšího dodat.

Úřad, do jehož rozhodnutí není možné podat rozklad (odvolání) je stupínkem k tomu nejhoršímu, co může tuto společnost potkat. Shodli jsme se v názoru, že ještě nejsme tak staří, abychom se nedožili dne, kdy novelou zakládaný nový úřad, kterým se zvedá bič na politicky angažované lidi, kteří chtějí jako aktivní občané něco dělat ve prospěch naší země s bohatou historií, začne likvidovat své vlastní občany – vynálezce. Odhadujeme, že tak 1 – 2 roky po nabytí účinnosti zákona bude 10 zaměstnanců úřadu skutečně dít, a to na předsedu a 4 další vyvolené. Pak zbudě ke kontrole jen něco málo parlamentních stran, protože ostatním politickým stranám a politickým hnutím uvedený úřad znemožní jejich činnost, či nebudou mít vybavení a finance, aby se mohly obracet na soudy, aby se bránily aktivitám tohoto úřadu. Ale šéf a kolegium úřadu budou chtít

prokazovat svůj přínos pro státní pokladnu dále. Koho tak asi budou kontrolovat?

Kurióznost současného znění novely zákona o sdruzování v politických stranách a v politických hnutích můžeme doložit tím, že naše strana se stane sponzorem bank. A to díky setrvačnosti, resp. díky starému myšlení lidí odtržených od reálného dnešního života. Povinně zřídíme požadované účty a budeme na nich mít pouze základní vklad. Zvláště zajímavý pro nás je povinný účet určený na pracovní-právní platby, protože v naší straně již řadu let není a nepřichází v úvahu ani v budoucnosti žádný pracovní-právní vztah (jedná se totiž o nepřekročitelnou zásadu v naší straně). V účtech se brzy dostaneme do minusu, protože jak známo, banky účtují poplatky za jejich vedení.

Vážení pánové předsedové,

byla by to všechno za normálních okolností i legrace. Bohužel, subjektům, kterých se projednávané novely zákonů týkají, a konečně i širší politiky neangažované veřejnosti není zřejmé, kdo v tomto státě a za koho koná. Koneckonců i jimi se na semináři ptali na důvod těchto novel. Pokud se skutečný důvod odhalí. Závěrem bych chtěl uvést, že za jediné kompetentní osoby pro kontrolu výročních finančních zpráv podá-

vaných lidmi, kteří v převážné většině pracují dobrovolně ve svém volném čase a za odměny, považujeme zvolené poslance.

My, komunisté, bychom mohli být rádi, že současný režim chce udělat takovou „botu“. Kdy se o lidech, kteří se zúčastní veřejného života, řekneme tedy politické práce a soutěže, má předem uvažovat jako o potenciálních delikventech, přístupkářích a event. kriminálních živlech. Kdy mají být tito lidé předhozeni byrokratickému úřadu, který nesmí prominout sebemenší neúmyslnou chybu. A kdy bude široká neangažovaná veřejnost (daňoví poplatníci) mít možnost přivítat v naší malé zemiče další úřad.

Avšak, **vážení pánové předsedové**, jak jsem již uvedl, jsou bohužel natolik vážné důvody, že není čas vhodný ani k našim radovánkám. Byla-li jednání obou výborů přerušena a byli-li jste ochotni před dalším jednáním výborů pozvat a vyslechnout normální lidi, spatřujeme i my v tom určitou naději. Ještě jednou Vám děkuji za pozvání na seminář.

Jiří Vábr

generální tajemník ÚV KSČ

**Na vědomí:
JUDr. Vojtěch Filip
místopředseda
Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR**

K politické mapě světa

Stačí zalistovat v každém zeměpisném atlasu obsahujícím politickou mapu světa, abychom si zopakovali obecně známá fakta, že lidstvo žije nejen přírodně-historicky spojitě, avšak také společensky rozporně. Je rozděleno v množství jednotlivých států, z nichž každý má neopakovatelná dialekticky historická specifika.

Všechny státy žijí v epoše imperialismu (dnes přerůstajícího v oligarchický kapitalismus) ve vzájemné konkurenci vyúsťující v nepřetržitý proud válečných střetnutí. V současné době se děje za existence zbraní hromadného ničení, jejichž použití by dalo všanc nejen trvání lidského rodu, ale i všeho živého na Zemi. Lidstvo (Země) se stalo rukojmím několika jaderných států (několika desítek lidí), kteří nesou odpovědnost za to, zda budou použity. Avšak riziko jejich použití je neodstranitelné, neboť zeměkoule, stejně tak lidstvo se rozvíjí v oblasti stochastických (náhodných) jevů, tj. náhod zcela neočekávaných a nepředstavitelných.

V souvislosti s posuzováním současné mezinárodní situace je nutné se vrátit do srpna 1945, kdy podle rozhodnutí amerického prezidenta Harry Trumana byly na dvě japonská města Hirošima a Nagasaki svrženy atomové pumy. Bylo to v době již zcela poraženého militaristického Japonska, vojskeny již bezmocného, v době nástupu armád Sovětského svazu na asijské pevnině. Sovětský svaz plnil slib, že po třech měsících po skončení druhé světové války v Evropě vojensky vystoupí proti Japonsku. Třeba podtrhnout, že obě japonská města byla města nevojenská, otevřená.

Americké napadení těchto měst se nedá ničím odůvodnit, kromě snahy USA vyhnout se válečnému vylodění na japonských ostrovech, které na takovou eventualitu nebyly schopné klást ozbrojený odpor. **Tedy svržení těchto atomových bomb bylo válečnou provo-**

kačí USA vůči svému spojenci Sovětskému svazu ukázat mu, že USA jsou nejmocnějším státem světa, bez ohledu na to, že rozhodující úlohu v porážce hitlerovské genocidní třetí říše sehrál sovětský lid. Svržení atomových bomb mělo tento fakt přebít.

Trumanův pokyn využít atomové energie k ničení mas lidí odhalil americký imperialismus personifikovaný jeho odpomou figurou jako největšího zločince všech dob. Lidstvo od srpna 1945 tone v obavách, že Hirošima a Nagasaki se může opakovat v nejhroznější podobě. Dnes existuje řada států, které považují vlastnictví jaderných zbraní za existenčně nutné, avšak nad nimi je ještě hrozivější provokování válečného střetnutí USA s Ruskou federací, které by se sotva vyhnulo jejich použití. Poněvadž každá společensko-politicky závazná problematika má nejen svůj začátek, ale i pokračování, je třeba jej trvale připomínat, neboť v hodnocení příčin současných poměrů může dojít k jejich falešnému výkladu.

Proto považujeme za důležité připomenout, že 21. září 1950 požádal ministr zahraničí a vedoucí sovětské delegace A. J. Vyšinskij projednat na Valném shromáždění OSN **Deklaraci o odstranění hrozby nové války a posílení míru a bezpečnosti národů:**

1. Valné shromáždění odsuzuje propagandu nové války prováděnou v řadě zemí a vyzývá státy, aby podobnou propagandu ve svých zemích zakázaly a viníky pohnaly k odpovědnosti.

2. Valné shromáždění, považující použití atomové zbraně – zbraně agrese a masového ničení lidí – za odporující svědomí a cti národů, za neslučitelné s příslušností k Organizaci spojených národů, vyhláší bezpodmínečný zákaz atomové zbraně a ustavení přísné mezinárodní kontroly přísného a bezpodmínečného provádění tohoto zákazu.

Valné shromáždění zároveň prohlašuje, že vláda, která jako první použije

proti jakékoli zemi atomové zbraně nebo jiné prostředky hromadného ničení lidí, dopustí se zločinu proti lidskosti a bude považována za válečného zločince.

Spojené státy, které spolu s jím poplatnými podporovateli měly převahu na Valném shromáždění OSN, zmařily přijetí této Deklarace a daly najevo, že v nároku USA na světovládu se nemíní ničím omezit. Prokázaly to vedením genocidní války v Koreji a ve Vietnamu a v řadě dalších válečných agresí po naše dny, o kterých licoměrně prohlašovaly, že jsou obranou demokracie.

Někomu by se mohlo jevit připomínání situace ve světě z padesátých let zbytečné, neboť historie šla jiným směrem než charakterizovaném v Deklaraci, ale není tomu tak. Nebezpečí jaderné války nejen zesílilo, ale navíc k tomu přistupuje použití všech možných „vývozností“ vědeckotechnického pokroku ve výrobě všech druhů zbraní ničení mas lidí, i dokonce z vesmíru. V důsledku toho všechny válečné konflikty za těchto okolností mají v té či oné míře genocidní projevy. Nejde o dorážení protivníka, ale o jeho vymazání z lidského rodu. Masy lidí jsou ve faktickém obnovení studené války v prostředí sankční války Spojených států, NATO a Evropské unie proti Ruské federaci. Probíhá jejich přeměna na povolný kanónen-futr ztrácející své životy ve prospěch naprosté menšiny obyvatel Země. Nejsou to si uvědomit svoje postavení.

Připomenutí návrhu Sovětského svazu je pro absolutní většinu lidstva poučením jak posuzovat základní otázky výhledu existence lidstva jako celku. To je třeba historicky ocenit a získat střízlivý pohled na nebezpečné sankční provokace USA vůči Ruské federaci a nechat se balamutit antiruskou americkou mediální válkou proti Rusku. (Malá poznámka: text Deklarace z roku 1950 s velkou pravděpodobností pochází od Vyšinského, ale od Stalina.)

Bohuslav Čírek

DELEGACE KSČ NA KRAJSKÉ KONFERENCI KSČM V PRAZE

Městský výbor KSČ obdržel pozvání na výroční Krajskou konferenci KSČM Praha konanou 20. 2. 2016 v Praze. Konference se zúčastnili s. Roman Blaško, vedoucí tajemník MV KSČ v Praze a tajemnice ÚV KSČ s. Věra Hollerová. Naše delegace byla velmi srdečně a soudružsky přijata. Zdravici, kterou přednesl s. Blaško a jeho celé vystoupení přítomní ocenili potleskem. Bylo dohodnuto, že spolupráce v hl. m. Praze mezi KSČ a KSČM se bude nadále rozvíjet v duchu vzájemného respektování a využití všech možností ve prospěch společných zájmů.

Z vystoupení vedoucího tajemníka MV KSČ v Praze s. Romana Blaška

Úvodem s. Blaško poděkoval jménem našeho MV KSČ za pozvání a pozdravil účastníky jednání. Ocenil dlouhodobou spolupráci v Praze, zejména s OV KSČM Praha 5 a Praha 2 danou dobrými osobními vztahy soudruhů a vzájemným respektem. Připomněl dlouhodobé podílení se a účast na Pražských politicko-ideových konferencích a jiných konkrétních akcích.

Dále pak mj. uvedl: Geopolitické a destabilizující pohyby ve světě a zejména na evropském kontinentu, které nebezpečně dopadají nejen na společnost, ale rovněž na komunistické strany a levice vůbec, jsou na pochodu. Tlak na komunisty bude stále větší a hlavně agresivnější. Je nutno soustředit se na vnitřní posílení jednoty našich stran a spolupracovat také v aktuálních otázkách, zejména v boji proti fašizaci společnosti a vzrůstajícímu fašismu jak u nás, tak i ve světě.

Vítáme ještě větší rozšíření spolupráce. Proto si ceníme nabídky vedení vaší strany KSČM jít společně do krajských a senátních voleb tam, kde je to možné a potřebné. Rádně jsme tedy odevzdali v termínu vašemu vedení návrhy našich kandidátů do sedmi krajů a do Senátu jednoho kandidáta na Praze 11. A to s tím, že na kandidátkách budeme pod názvem naší strany, tj. KSČ a jeden kandidát od nás bude umístěn na volitelném místě.

Chceme rozbít tezi o tom, že my jako menší politická strana vám bereme hlasy. Jsme suverénní politická strana, tedy můžeme jít do voleb, jak uznáme za vhodné v rámci naší politiky. Ve chvílích, kdy jsme do voleb nešli, jsme se usnesli, že podporíme právě vás, KSČM. Za každým hlasem od nás vám vidíme také přínos i do vaší ekonomiky. V posledních krajských a senátních volbách jsme se rozhodli vykreslit náš politický potenciál a získali ve čtyřech krajích 17,5 tisíce hlasů a ve volbách do Evropského parlamentu jsme získali i přes tak nízkou účast 5,5 tisíce hlasů v celé ČR. Ať si tedy každý propočítá sám, zda to je či není přínos.

Říkám to zde proto, že si je potřeba tyto souvislosti uvědomit a nepracovat pouze s jakousi jednostrannou tezí, která nás rozděluje a brání nám ve spolupráci. Nahráváme tím jedině společnému nepříteli, a tím je přece pro nás komunisty především kapitalismus.

Závěrem s. Blaško poděkoval za příležitost vystoupit na konferenci a popřál přijetí činných rozhodnutí pro období před řádným sjezdem KSČM.

Devadesát devět procent versus 1 %

Kdo vyhraje?

Že lidstvo žije ve fázi kapitalismu, nazývané oligarchiát, není tajností. Vyznačuje se tím, že postupně se stává soukromým vlastnictvím v rukách oligarchů, nesmírně bohatých jedinců či jejich skupin, celý svět. Z řady informací o této skutečnosti upozorňujeme na článek v HaNo z 19. ledna 2016 pod názvem **Procenta nejbohatších zase bohatší.**

Procento nejbohatších lidí světa začalo v roce 2015 vlastnit více než zbylých 99 % obyvatel planety. Uvedla to podle agentury AP nevládní organizace Oxfam, která začátkem loňského roku předvíдалa, že se tak stane v roce 2016, tedy o rok později.

„Rozdíl mezi menšinou nejbohatších a zbytkem obyvatel 1 % se v posledních 12 měsících (dále) neobyčejně prohloubil,“ uvedla organizace. Ve zprávě krátce před tradičním Světovým ekonomickým fórem v Davosu vyzvala jeho účastníky, aby se postavili proti této nerovnosti, především ukončením tzv. daňových rájů.

Citovaná informace nepřináší nic neznámého. Ani HaNo o tom neinformují poprvé. Je zřejmé, že postavení se proti této nerovnosti především ukončení tzv. daňových rájů nic nevyřeší. Tento problém je systémový. Je plodem kapitalismu v jeho oligarchické fázi. V něm se projevil a s jejím skončením skončí.

Naši pozornost upoutává skutečnost, že přes katastrofický obsah informace je v buržoazních médiích zřejmě o tom klid po pěšině, v porovnání s mnoha jinými, daleko méně závažnějšími zprávami. Je to tím, že pro lidstvo je zajímavější migrační pohroma, která se převaluje přes Evropu, či fakt, že na Ukrajině se ustavil vyloženě fašistický stát, nebo jde o něco, co se lidstvu „demokraticky“ spásonosné Spojené státy ostýchají sdělit?

Faktem je, že naprostá většina obyvatel Země životou problémem nežije, ačkoliv zhovadilost to je pro lidstvo nebezpečná! Ostatně američtí a další oligarchové si dobře uvědomují, o co jde, ale nemají naprosto žádný zájem ponoukat 99 procent lidstva, aby se nad tím zamyslelo. Není to obtížné. Stačí zahlcovat obyvatelstvo Země záplavami informací, aby si této alarmující informace nevšimli, což se úspěšně děje. Avšak nelze toho dosáhnout na sto procent, poněvadž to nejde plně utajit. A spolu s tím zabránit, aby si lidé (míněno zejména námezdní pracovní síla) toho nevšimli. Jaká je tedy situace? Oligarchům se nesporně daří odlákat masy lidí od tohoto problému, ale ne všechny.

Zatím jde o to, aby rostly počty těch občanů, kteří již dnes jsou politicky zralí, poukazovat na to, že údaj 1/99 % není jen historicky raritní, jen „zajímavý“, ale je výzvou postavit se proti takové záležitosti, že si malá skupina lidí přivlastní bohatství planety a uvědomit si potenciál hněvu mas občanů. Poněvadž na světě neexistuje nikdo, kdo by mohl říci, že jej perspektivy lidstva nezajímají. A informace, o které je řeč, má schopnost bez velkého vyzvívání vzbuzovat zájem. A také úvahy o příčinách, které k této situaci vedou, a vyvodit z ní patřičné důsledky. Je nanejvýš nutné nečekat na to, až tato situace vyhoří do nezajímavosti, ale je potřebné odlišovat přítomní kritiku současného stavu lidské společnosti a stavu jeho společenského vědomí.

To, co jsme dosud uvedli, nevzniklo náhodně, ale je zákonitým produktem vývoje buržoazních poměrů, které nemají nic společného s demokracií (vládou lidu). Poměr 1 ku 99 % to vylučuje. Je o čem uvažovat. **Martin Čepek**

Nešlo o drobnost

Žijeme v „radostné“ době, neboť co svět světem stojí, neboť lidstvu sděleno tolik „pravd“ jako nyní. Lze to doložit tím, že jsme zaliti celými proudy pravicových informací, které oblažují mozek obyvatel všech světadílů v přívalu mediální války proti Ruské federaci. Napájí i mozky dětí povinných školní docházkou a seniory, kterým je všechny putna.

Za toto dobrodiní je lidstvo zavázáno Spojeným státům díky také jejich spojencům v NATO a v Evropské unii, tedy i sdělovacím proamerický pravdomluvným spojencům v České republice. V žádném minulém čase nebylo zajištěno dodání pravdy až do domu jako dnes. Že jde o skutečnou pravdu, je zaručeno tím, že je Made in USA. Poněvadž každý občan ví, že informace, které jdou ze Spojených států, jsou vrcholné kvality a nelze o nich pochybovat.

Ale pochybovači se přesto najdou. Není to zase tak dlouho, co ministr zahraničí Ruské federace Lavrov nabádal Američany, aby se zbavili pocitu své výlučnosti. Ale nabádání Lavrova, aby se Američané zbavili své výlučnosti, někam zapadlo, neboť přivaly pravdivých informací americké provenience nezeslábly, ale dokonce rostou. Proti tomu je nutné vystupovat. Každý hlas proti mediální zvůli Spojených států a jejich spojenců v NATO a v Evropské unii je mimořádně významný.

Fanfáry lží a pomluv Ruské federace však nezní jen z technických prostředků šíření informací ve vlastnictví antiruských států, ale také z úst politicky zhrouplých „demokratických“ občanů a místních pramenů informací měšťáků a maloměšťáků, drobných majitelů firem a lidí, kteří tvoří politickou pravici, jakou jsou pravicoví intelektuálové, obecně pravicově naladění členové režimně usměrňované kulturní fronty a prostí pravicoví troubové. Pronikají celou buržoazně oligarchickou společností. Jejich tvůrčí činnost představuje přeměnu „velkých“ informací na „drobné“, které prokládají osobními přístupy k věci, jakoby přesvědčivými jednoduchými osobními příhodami, informacemi z doslechu a z tuzemských pravicových sdělovacích prostředků i drzými lžemi a vymyšleninami.

Po způsobu pavlačových drben „jedna paní povídala“, dělájí z vymyšleného velblouda neotřesitelné „pravdy“. Pokud nějaký pokrokový člověk naletí na tento hnusný figl, je ztracen. Totiž žádný kontrapříklad nedokáže přebít reakční pomluvu, nestvůrně zobecněnou, nafouknutou! Ani nás nenaadne přesvědčovat politického hlupce nebo rošťáka, aby přešel na naši stranu. Nesoutěžit s nimi ve smyslu, kdo má pravdu! Nedělat ze sebe hlupáky.

Ohromné množství politických informací, které produkuje buržoazní oligarchický svět, vylučuje je udržet v lidské paměti a vynucuje si utěšovat je do určitých celků shodných politických obsahů s vylučováním skutečných nebo zdánlivých nepodstatných podrobností. Záleží pochopitelně na tom, co kdo pokládá za podstatné či nepodstatné. V době nynější americké mediální války proti Ruské federaci lze ovšem toto zjednodušení náležitě antirusky upravovat jako prostředky „demokratického“ tlaku na vědomí milionových počtů občanů všech možných států. Příkladem, že hlavní politické osobnosti dvacátého století Lenin a Stalin byli prý především vrahy nevinných občanů, nebo: co komunisti, to zločinec; což vůbec je třeba si dát před komunisty pozor, je běžný prostředek politického antikomunistického boje reakčních politických sil.

Pokud jde o reakční zobecniny, jde o politické předsudky, které jsou hluboko zakotveny v politickém vědomí „demokratů“. Pokrokoví lidé s nimi proto nediskutují. Pokrokoví občané upevňují a rozšiřují pevně historicky zděděné vlastenectví jim názorově blízkých spoluobčanů a sympatizantů. Kritizují americko-buržoazní odnárodňování českého lidu.

Česká natovsko-eurounijní „demokratická“ společnost je obehnána zamerikanizovanou nenávistí ke všemu pokrokovému vysokou politickou zdí. Ale její výška nesáhá až do nebe a hloubka jejích základů nesoupeří s Macochou. To pro pokrokové síly v jejich vytváří podmínky, aby daly najevo, že možnosti buržoazie mají své hranice. Poukážeme např. na dragounskou jízdu americké vojenské skupiny přes Českou republiku, za níž zpravodajsky jakoby se zem slehla. „Pravdomluvné“ české sdělovací prostředky se k ní nevracely. Ukázala totiž, že čeští občané se zamysleli nad touto „dragounskou jízdu“, poněvadž ji ocenili jako americkou provokativní zkoušku pro případ, že by se české území stalo předpolím pro americkou válečnou provokaci vůči putinovskému Rusku. Nad jednáním českých občanů, které bylo rezervované a odmítavé, plánovači v americkém vojenském štábu radost neměli. Česká republika poodhalila svoji „nespolehlivou“ tvář.

Zde je důvod, aby se nad touto záležitostí reakční síly v zemi i mimo ni nerozplývaly radostí. Mediální natovsko-eurounijní propaganda se zklamáním neměla důvod se k věci vracet. Totiž nejde o nějakou drobnost, jak by se mohlo snad někomu jevit. Americká mediální válka proti Ruské federaci dále zběsile pokračuje, a to do té míry, že Spojené státy se svými natovsko-eurounijními vazaly si zapoměly utřít podlahu před vlastním prahem. **Bronislav Trachta**

Oprávněná apriorní nedůvěra

Podstatou současné živé mediální protiruské války je představovat agresivní Spojené státy jako bílého nevinného beránka a Ruskou federaci jako černého hltavého vlka. USA si osvojily Goebbelsovu ideu, že stokrát opakovaná lež se proměňuje v pravdu. Není málo občanů, kteří na jejich žvásty naletí. Hlavním rozporům současného světa však není rozpor mezi světem „demokracie“ Made in USA a „zbytkem“ světa, ale stále ještě neodstranitelný rozpor mezi prací a kapitálem.

Je faktem, že trvání tohoto základního rozporu v existenci lidstva překrývá zuřivá prolhaná antiruská mediální válka Spojených států a odvádí mysl mas lidí od skutečností, které by měly znát. Tomu je třeba věnovat soustavnou pozornost, neboť i v tom je zašifrovan zápas námezdních pracujících o zbavení se

postavení dojně krávy pro oligarchní kapitalistické magnáty.

Nynější projevy protiruské americké mediální války je proto nutné soustavně poznávat a studovat. V této spojitosti stojí za pozornost hutný článek šéfredaktora Lípy, čtvrtletníku Výboru národní kultury (1.2014), Jana Poláčka jako příklad nad čím se zamýšlet

Euromajdan na Majdanu, jehož obsah se jen zdánlivě týká ukrajinské občanské války: »Na Ukrajině demonstrace proti vládě řádně zvoleného prezidenta Viktora Janukovyče přerostly do brutálních a krvavých násilností ukrajinských krajně pravicových nacionalistů proti pořádkovým oddílům policie, úřadům, vládním budovám atd. To vše v režii Západu a jeho tajných služeb včetně CIA, nakonec vyvrcholilo státním převratem, svržením vlády a vyháněním

Janukovyče ze země, Kyjevské náměstí Nezávislosti se stalo svědkem toho, že Washington využije každou příležitost k prosazení své hegemonie nad světem, který nesmyslně žene k válce. Je strašně zjištěno, že ani hrozící jaderný Armagedon nemůže US establishment ovládaný nejmocnějšími magnáty a bankéři Západu, skrytými za oponou – od světovládých choutek odradit. Za svým cílem jdou přes mrtvolu, jako dosud ostatně vždycky. Zuřící mediální válka, namířená proti Rusku a ruskému etniku, obvyklému většinově jihovýchod Ukrajinu včetně Krymu, je předzvěstí vážné hrozby pro světový mír.

Americký ministr zahraničí John Kerry označil 2. 3. 2014 v rozhovoru pro televizi CBS News postup Moskvy proti Kyjevu za neuvěřitelný akt agrese. Zároveň Rusku pohrozil sankcemi, které je

Odsuzovat americké sankce – požadavek současnosti!

Nepovažujeme za nutné uvádět, co kdo politicky i jinak významný občan říká o sankcích, které na Ruskou federaci uvalily Spojené státy se svými spojenci v NATO a EU. Úkol těchto sankcí je jasný: co nejvíce Rusko poškodit, aby pod tímto zlovoným tlakem se chovalo tak, aby to kapitalistickému Západu, a především Spojeným státům přineslo prospěch v oslabení Ruské federace, tj. přinutilo ji jednat tak, aby to především Spojeným státům vyhovovalo.

Jde o americkou provokaci. Nebyla to ruská strana, která vyvolala „ukrajinskou krizi“, ale Spojené státy, které na její rozpoutání měly a stále mají zájem. S naším míněním o této záležitosti ovšem nemusí kdekdo souhlasit, ani o to neusilujeme. Avšak bez zaujetí politického stanoviska z té či oné strany se žádný politický problém nedá vyřešit. A zejména ne v prostředí mediální války kapitalistického Západu proti Rusku. Jejím hlavním posláním je „pravdivě“ lhát o Rusku, zejména ve vztahu k chování Ruské federace o její „účasti“ na ukrajinské krizi. Je všeobecně známo, že pro mnohé nájemné lháře takové lhaní poskytuje dobré živobytí, poněvadž na tom Spojené státy s jejich nohsledy nešetří.

Kromě snahy oligarchických Spojených států oslabit Rusko nemají sankce zdůvodnění. Sankční politika Spojených států

a jejich spojenců je protiruským spiknutím, protiruskou provokací, která balancuje na okraji válečného konfliktu velkého rozsahu. Je potřeba toto politicky vnímat a vytvářet společenské prostředí s výrazným antisankčním nábojem. Sice sankční politika v mezinárodních vztazích není žádnou novinkou, ale v nynější době je „obohacena“ o ohromnou moc oligarchů a je jejich nástrojem. Její oligarchičnost plodí tuto politiku v konečných důsledcích nevypočitatelnou a nepředvídatelnou.

V řešení složitých mezinárodních situací vždy hrají sankce roli výhrůžky války! Nejsou alternativou mírového projednávání mezinárodních sporů, ale ostentativním odmítáním mírových jednání, neboť jsou vyhlašovány k pokoření Ruska. Sankční bláznění USA znejistuje poměry na celém světě, a tím se nepříznivě dotýká touhy naprosté většiny občanů žít v mírových poměrech – i občanů Spojených států. Jde o jeden z výrazných bumerangových efektů, který se tak či onak nutně projeví v kvalitě jejich života. Koneckonců Rusko se nepochybně pod postihy nesloží. Avšak je nezvratným faktem, že americké sankce, jejichž účastníkem je i Česká republika, jak vyplývá z jejího členství v NATO a v Evropské unii, jsou předními hlídkami možného válečného běsnění. Politicky vyžralí mírumilovní občané odsuzují agresivní politiku Spojených států!

Jaroslav Janýř

Válka za každou cenu

Český levicový deník Haló noviny, který slouží jen levicové KSČM, přináší čas od času zajímavé informace, které mohou být zajímavé přinejmenším pro levicově orientované občany, kteří tento český deník nečtou. Dělalí chybu. I v tisku, sice jen levicovém, lze se něco zajímavého dozvědět, co se v českém „demokratickém“ tisku nedozvíme. Jako příklad uvedeme článek Stanislava Mackovíka, poslance KSČM, Válka za každou cenu z 20.-21. 6. 2015, v němž uvádí doslova otřesné údaje o snaze USA a jejich spojenců včetně České republiky vydráždit Rusko, aby na Ukrajině vojensky zasáhlo, aby Spojené státy měly konečně důvod válečně vystoupit proti ruskému „agresorovi“. Článek přinášíme v plném znění.

Spojené státy americké vydávají ročně na svoji armádu více než všechny ostatní státy dohromady, udržují více než 700 vojenských základů po celém světě a mají 2 500 000 vojáků ve službě. S odvahou, která se už stala nedílnou součástí americké nadutosti, vykřikují do světa, že Rusko je nebezpečný agresor a jen NATO je tou autoritou, která může vykládat oběh pojmu mezinárodní právo.

Ve skutečnosti podpora převratu na Ukrajině ze strany Západu a následné zavedení sankcí proti Ruské federaci jsou opravdovým porušením mezinárodního práva, neboť sankce mají destabilizovat vnitřní situaci v RF a navodit podmínky pro výměnu prezidenta Putina. Byl to ale Západ, který dodával prostředky na rozvoj institutu pro rozvoj občanské společnosti, „díky“ kterým byl v Kyjevě vyvolán státní převrat v únoru roku 2014. Ukrajinské vedení je doslova proškolené vlastenci, když prezident Petro Porosenko má občanství Švýcarska a Izraele, starosta Kyjeva Vitalij Kličko má občanství Německa, Beňa Kolomojskij má občanství Švýcarska a Izraele, hlava SBU (Bezpečnostní služba Ukrajiny) Valentin Nalivajenko má občanství USA.

Studie bezpečnostních poradců švédského premiéra v roce 2012 ukázala, že sedmadvacet z dvaceti devíti ozbrojených konfliktů na světě za posledních třicet let mají na svědomí americké tajné služby, Pentagon a americké ministerstvo zahraničí.

Na pozadí toho všeho paradoxně práve USA dluží více než osmáct bilionů

dolarů. Zároveň ale platí, že nejvíce zbraní na světě za uplynulý rok prodali zbrojaři z USA. Například firma Boeing za 28 050 milionů USD, Northrop Grumman za 27 590 milionů USD a Lockheed Martin za 26 460 milionů USD. Celkem 38 procent amerického zbrojního vývozu putuje na Blízký východ, včetně Izraele. K tomu se přičítá ještě nákup Spojenými arabskými emiráty systému Patriot PAC-3, jejichž pořízení bylo stvrzeno v prosinci 2008, a k tomu nákup protiraketového systému THAAD, který byl odsouhlasen počátkem roku 2009. Válka je prostě velký byznys, kde i Bílým domem šířený strach ze zbrojního atomového potenciálu Íránu umožňuje generovat zisk především pro americké výrobce zbraní.

Kulisu tomuhle válečnému obchodu ne náhodou dělá také válečné „eso“, jako je senátor McCain, jenž by mohl vyprávět, jak „hrdině“ bojoval za svobodu, demokracii a hamburgery ve Vietnamu, když shazoval napalované bomby na vesnice, v nichž uskvařil zaživa tisíce Vietnamců. McCainův vrchní poradce pro zahraniční politiku Randy Scheunemann je významnou postavou kampaně na expanzi NATO. V minulosti byl vrcholným lobbistou pro BritishPetrol, několik významných zbrojních firem a různých vlád v Pobaltí a východní Evropě. Pracoval s Bruceem Jacksonem, bývalým místopředsedou pro plánování zbrojařské firmy Pentagonu. Scheunemann byl americkým poradcem gruzínské vlády a lobbistou pro Makedonii, Ru-

munsko a Lotyšsko. Pohledem americké logiky to nemůže být ani jinak, a proto je McCain v popředí těch, kteří usilují o rozpoutání nové války.

Všechno se dnes zároveň odehrává v ekonomickém prostředí, kdy například Čína má devizové rezervy ve výši 3181 miliardy dolarů, eurozóna jich má 208 miliard a Spojené státy jen 52 miliard. A co celkové zadlužení? V Číně dosahuje úroveň 22 procent HDP, v eurozóně téměř devadesát procent a ve Spojených státech 106,6 procenta HDP, resp. cca 18 bilionů USD a za dva biliony státní dluhopisy USA v rukou Číny. Například taková Itálie dosáhne letos zadlužení ve výši 120 procent HDP, po Řecku to bude druhé nejhorší. Zbrojení v USA, které mají zhruba čtyřikrát méně obyvatel než Čína, prostě roste sedmkrát rychleji než jejich HDP. Co by asi tak Američané řekli, kdyby také Čína chtěla navyšovat výdaje na válku sedmkrát rychleji než svůj HDP? To by bylo křiků a přitom by ČLR udělala jenom totéž, co činí USA.

Prostě USA na tuhle situaci mají jen silové řešení. Proto se Američané snaží Rusko vydráždit, aby už konečně na Ukrajině otevřeně vojensky zasáhlo. Zároveň se občanům v zemích NATO musí náležitě vysvětlit, že je nezbytně nutné zvýšit výdaj na zbrojení a zajistit i v předlužené ekonomice Západu zisk zbrojními firmám.

Stanislav Mackovík
poslanec (KSČM)

Pozn.: Je žádoucí, aby si čeští pokrokoví občané uvedené fakta co nejvíce a nejdéle udrželi v paměti. -red.-

mohou hospodářsky izolovat a kterému budou za jeho kroky hrozit velmi vážné následky. „Ve 21. století se nechováte tak jako v 19. století, že napadnete jinou zemi, na základě vykonstruované záminky,“ prohlásil rozhořčeně Kerry. Nás ale evidentně tahá za fusekly. Jeho slova se Ruska netýkají, naopak, přesně sedí na americké know-how na zahajování agrese a váleku po světě. Pro Kerryho uvažování platí, že podle sebe soudím tebe. Dále pan ministr vyhržoval zákazem udělování víz, zmrazením účtů či obchodní izolací, což prý bude Rusko bolet. „Rusko ohrožuje bezpečí světa,“ prohlásil předtím pokrytecky rovněž ministr obrany USA – čtí války – Chuck Hagel.

Nenechme se ale zmást jejich orwellovským news-peakem a jejich goeb-

belsovskou propagandou. To jen zloděj křičí: chyťte zloděje a ukazuje na druhé.«

Politiku Spojených států je třeba apriorně posuzovat s hlubokou nedůvěrou. Je k tomu více než dost oprávněných důvodů. A stejný přístup volit i k těm „demokratům“, kteří dělají ve prospěch USA kameloty výplodu americké protiruské mediální války!

Třeba s plnou vážností brát na vědomí, že podstatou politiky je boj o moc mezi jejími subjekty. Jan Poláček poohlil její zákulisí v konkrétní situaci. Za nynější „demokratickou“ politikou USA se skrývá boj amerických oligarchů o zisk! Je úkolem politicky zralých občanů na to ukazovat a nenechat se od „demokratických“ Spojených států tahat za fusekly.

Stanislav Krejčík

Světla

Každé generaci živých je souzeno, že musí ukončit svoji roli a předat ji svým následovníkům. Takový je běh života. Dnes ještě žijí malé počty proletářů, kteří zažili léta první „demokratické“ Československé republiky a odchází i generace proletářů, která byla svědkem i tvůrcem reálného socialismu, zajišťující jim péči společnosti od kolébky do hrobu, a jehož historická mise byla přerušena v listopadu 1989.

Komunistů marxistů-leninovců generačně ubývá. Avšak navzdory tomu KSČM dlouho udržuje třetí místo v parlamentních volbách. Počet hlasů, které dostává, výrazně překračuje počet jejich členů. Tento fakt naznačuje politickou odolnost českého lidu. Neexistuje jenom KSČM...

Kromě toho kapitalistická společnost neprodukuje jenom spokojence, ale i občany, kteří mají dost důvodů jí nefandit, zejména lidé existující v dolních příčkách společnosti, kteří svůj odpor vůči „demokratickému“ režimu si předávají jako štafetový kolík. V tomto smyslu to i historicky dosvědčuje přezítí tři sta let habsburské poroby českým lidem. Bude tomu tak i s přežitím amerického „demokratického“ kapitalismu.

Považujeme za zbytečné přepočítávání počtu pokrokových občanů, tj. takových, kteří nepatří mezi řitoleze Spojených států a jejich spojenců v NATO a v Evropské unii. Tito lidé představují světlohoše, jejichž světlo dokáže násobně pokrýt plochu České republiky tak, že z kteréhokoli místa v ní její občan zaregistruje jejich existenci. Dokážou čelit až neuvěřitelným pitomostem americké protiruské mediální války, která zamožuje celý svět.

Haló noviny přinesly 5. 11. 2015 zprávu, že země východního křídla paktu NATO na summitu v Bukurešti se shodly na nutnosti trvale vojenské přítomnosti NATO v regionu. V prohlášení uvedly, že jsou vážně znepokojeny pokračujícím agresivním postojem Ruska, aniž by jeho „agresivitu“ doložily. Jde o nehoráznou pomluvu Ruské federace, sloužící k udržování a zesílení válečné psychózy v Evropě.

Na první pohled je vidět, že cílem Bulharska, Estonska, Litvy, Lotyšska, Ma-

ďarska, Polska, Rumunska a Slovenska, tedy států s fakticky nulovým vlivem na mezinárodním poli, jde o rozdmýchávání antiruské psychózy v zájmu americké vazalsky závislé EU a vojenské pěsti USA, paktu NATO. Vůči Rusku ultimativně provokují: „Stojíme pevně za názorem, že Rusko se musí vrátit k dodržování mezinárodního práva a svých mezinárodních povinností, odpovědnosti a závazků. To je základní podmínka toho, aby byl vztah NATO a Ruska založen na důvěře,“ uvádí se v prohlášení z Bukurešti. Dokument dále ujišťuje, že země východního křídla paktu budou společně usilovat o „silnou, věrohodnou a trvalou přítomnost jednotek NATO v regionu...“

Uvedené ultimativní vyhlášení protiruské politiky, kterou Rusko nevyvolalo, je patolízácky orientované na ujišťování jejich vládnoucích garnitur, že jsou solidární s antiruskou politikou Spojených států, a to do té míry, že přebírají roli kanonenfutru, roli vojenského nástupíště proti Rusku jako celek v zájmu amerického imperialismu při střetnutí USA s Ruskem.

Při této příležitosti je třeba si všimnout, že USA, které mají na celém světě přes sedm set vojenských základů, přešly na praktiku, kdy nejde o základny v té či oné zemi, ale vojenskou základnou se stává celé území jejich vazalsky povolných spojenců, v jejichž čele stojí nezodpovědní proameričtí zaprodanci. Jde o mimořádně závažnou skutečnost.

Na uvedeném summitu byl za Českou republiku přítomem předseda Poslanecké sněmovny PCR Jan Hamáček, který tu prohlásil, že Česká republika nevidí důvod pro přítomnost aliančních vojsk na českém území, ale respektuje v této věci názor jiných členských zemí NATO. Je jasné, že přeměna východního křídla NATO ve spojitý válečný tábor je hrozbou pro suverenitu České republiky. Co tam vůbec měl co Hamáček pohledávat? Jeho přítomnost vlastně projevila solidaritu České republiky s válečnými protiruskými přípravami USA! To není na praprostu v zájmu našeho lidu. **Na takové přešlapy vrhají pokrovní občané ostře světlo oprávněné kritiky!**

Dominik Hruša

Kytice k hrobu Klementa Gottwalda

U příležitosti 68. výročí Vítězného února 1948 delegace Pražské stranické organizace KSČ v den výročí 25. 2. 2016 položila velkou kytku rudých karafiátů se stuhami a s nápisy „VZPOMÍNÁME NA ÚNOR 1948“ KOMUNISTICKÁ STRANA ČESKOSLOVENSKA.

Pietního vzpomínkového aktu se zúčastnili nejen členové KSČ, ale i sympatizující. Za KSČ se zúčastnili soudruzi Jiří Vábr, Miloš Jakeš, Věra Hollerová, Roman Blaško, Václav Říha, Arnold Gre-

Role pokrokových tradic

Je nemálo důkazů, že po listopadu 1989 nedošlo k rozvoji demokratického uvědomění širokých lidových vrstev, ale o jeho snížení. Již tehdy americká mediální válka namířená proti Ruské federaci deformovala národní citění nejen v České republice. Prostřednictvím nej-různějších sdělovacích prostředků narušovala národní citění zejména kapitalistického Západu.

Americky podbarvovaný kosmopolitismus ofenzivně potlačoval a potlačuje národní city zejména občanů států NATO a Evropské unie, což se dramaticky projevilo v nástupu fašismu. Až do současné doby vyvrcholilo do falešné „národní“ pózy v nastolení otevřené banderovské podoby fašismu na Porošenkově Ukrajině. Po porážce fašistického Německa ve druhé světové válce kromě fašismu v některých státech (kupř. Portugalsko, Řecko, Chile) fašismus se uchýlil na Ukrajině za zřetelné asistence ze strany Spojených států a s nimi se vezoucích států NATO a Evropské unie, tedy i České republiky, sledujících v mezinárodní politice proamerický kurz. Proti „demokratické“ shovívavosti vůči všem podobám fašismu je nutné zvednout praporek významu národního (míněno ne pravicově zaměřeného) nacionalismu v životě lidské společnosti. Že v nynější české společnosti existuje výrazný deficit národní hrstosti je nabitelní!

Máme ale na co navazovat. Je příznačné, že hned po skončení druhé svě-

tové války v Evropě se v Československu zvedla vlna národního sebevědomí spojená s vděčností lidu k Sovětskému svazu, jeho hrdinné Rudé armádě. V tomto prostředí se zrodilo dílo vědce Zdeňka Nejedlého (1878-1963) Komunisté - dědici velikých tradic českého národa (1946), ve kterém rozebírá v souladu nejen s potřebami tehdejší doby vytčenou problematiku. Uvádí: „...naše ideologie nás učí a naše zkušenost nás naučila velmi dobře rozeznávat všelijaké složky národa. My ne každého a ne všechny pokládáme za národ a národní lidi. My víme, že národ je složen ze tříd, že je složen i z rozdílných vrstev, a že tyto třídy a vrstvy nesterjné reprezentují národ a ne všechny jsou stejně nositeli národních tradic. Podíváme-li se takto na složení, a tím i vývoj našeho národa, dostaneme po té stránce nejen zajímavý, ale pro nás a vůbec pro národ i velmi poučný obraz.“

Především vidíme, že nositelem českých národních tradic byly vždy lidové vrstvy, a ne panstvo. Nalézáme to i u jiných národů, a je to dáno již politickými a hospodářskými zájmy rozličných těchto tříd. Ale v našem národě jeví se to zvláště markantně a co je nejcharakterističtější, je to, co zůstalo v paměti národa. Jeho sympatie i dnes, a i když jde o období značně vzdálené a sociálně naprosto odlišné, zůstaly na straně těchto lidových sil neb aspoň na straně lidovějších vrstev, a ne panstva, jež v tradici národní reprezentují národ...

Není proto ani náhoda, ani demagogie, ani úskok, jak se nám někdy předhazuje, zvedli-li jsme my dnes, kdy se bude nová, lidová, a tím i opravdu národní republika, národní praporek na prvním místě a stojíme-li v první řadě v práci pro tuto republiku. My ovšem **ani dnes přitom se nehlásíme ke všemu, kdo mluví česky, a také neříkáme, že máme ke všem stejné vlastenecké pocity. To my naprosto neříkáme.** Ale tím více se cítíme dědici těch lidových vrstev, jež vždy nejlépe a často i jedině reprezentovaly náš národ a hájily zájmy našeho národa...“ Tolik z myšlenkově obsažné práce Zdeňka Nejedlého.

Nebyla napsána jako monopolní nárok komunistů jako nositelů tradic, poněvadž v poválečném Československu existovalo více politických skupin vlastenecky orientovaných, a takoví občané jsou i dnes. Ale komunisté mají nejen právo, ale také povinnost alespoň poukázat na to, že je hitlerovci více než z poloviny vyvražďili, a že přes tyto masakry nejen přežili, ale ve smyslu pokrokových tradic našeho lidu přežili, i když s velkými ztrátami jako semknutý bojový šik genocidní heyrichiadu, kterou ostatní odbojové skupiny nepřezíly.

Tradice českého lidu nejsou jen něčím literárně historickým, ale praporem boje za pokrokový vývoj a štítem proti buržoazní reakci, která uvnitř i zvenku dotírá na základní zájmy našeho lidu.

Marek Voznický

českého vlastence v historii i v dnešku, zejména historickém ohrožování ze strany americko-natovského Německa, které neodvolalo nikdy ideu Drang nach Osten s cílem revidovat výsledky druhé světové války zakotvené v postupimské konferenci tří vítězných mocností (USA, Sovětského svazu a Anglie), z níž vzešel odsun zrádné německé menšiny z Československa. Českoslovenští vlastenci nikdy nezapomenou na osobní Stalinův dopis prezidentu Benešovi ze 6. 5. 1945: „Od nynějška lze považovat odvěky zápas, který československý lid vedl o své národní bytí i o svou národní nezávislost, za vítězně dokončený. Československé republice je otevřena svobodná cesta k rozvoji a rozkvetu.“ Skuteční vlastenci na tento Stalinův dopis nezapomínají i přes tragiku uplynulých sedmdesát let od jeho napsání.

Tak jako vše v lidských dějinách není pojištěno před nemilými překvapeními, tak je tomu i v problematice vlastenectví. Týdeník Unie českých spisovatelů 9/2015 přinesl přepis vystoupení Karla Sýse na XVIII. brněnské česko-slovenské konferenci na téma Česká a slovenská poezie, slova a mlčení (20. 12. 2014) pod názvem *Poezie mlčící a nemlčící*. Ze Sýsova vystoupení vyjímáme partii, která se týká básníka Jaroslava Seiferta (1901-1986), prvního československého nositele Nobelovy ceny za literaturu (1984).

»5. prosince 1969 na schůzi předsednictva Svazu spisovatelů prohlásil zastupující místopředseda Jiří Brabec: „nebýt osobnosti Jaroslava Seiferta, nebyl by náš postoj dávno tak hrdý. Jaroslav Seifert je naším slovem a naším štítem.“

Brabecovi v 50. letech nebylo nic dost doleva:

„Mám to štěstí, že patřím ke generaci, která se nepřimkla, ale která šla od Května a Února k dnešku spolu se stranou či Svazem mládeže.“

A Jaroslav Seifert, „slovo a štít“, napsal 29. června 1942, pouhých 29 dní od popravy Vladislava Vančury, nad troskami ještě teplých Lidic, do deníku Národní práce: „Německý národ bojuje na všech frontách. Bojuje obětavě a při tom rozhodně vítězí. Pro nás jako součást Říše platí v této době válečné především zásada, že nad všemi právy je naše povinnost. Platila v dobách před květnovými událostmi a platí dvojnásob a trojnásob dnes, kdy londýnští emigranti svými cynickými zločiny naraz nás připravili o to, co jsme chtěli svojí spoluprací s Říší vybudovat...“

Ano doba byla velmi složitá. V kalné vodě šlo o krk, kterému československému občanu opravdově nešlo o krk? Stačilo tenkrát jen docela malé uklouznutí. Jaroslav Seifert se proti tomu pojistil svým článkem z roku 1942... Kdo jej pokládá za vlastence?«

Na plánu Prahy z roku 2011 Seifertova ulice na Žižkově figuruje. Už dlouhá léta se Gottwaldov jmenuje baťovským Zlínem... Současný pseudodemokratický režim v České republice se neobrací k vlastenectví českého lidu. Vystačí si s pochvalným uznáním od euronatovských a euronijních spojenců. Nepotřebuje vlasteneckou přízeň českých patriotů.

Marek Voznický

Pár slov k případu šikany

V HaNo 16. 2. 2016 vyšel článek předsedkyně královéhradeckého KV KSČM *Naší povinností je bránit slabší*. Úvodní odstavec tohoto článku zní: „V médiích proběhla zpráva o smrti 55leté učitelky v souvislosti se šikanou žáky z její třídy. Ve víru dalších události: migrace, placení výkupného za unesené dívky či výměny Fajáda za naše zadržované občany tato událost poněkud zapadla.“

Uvážíme-li, že šikana je zlomyslně připravovaná potíž, zlomyslnost, příkoří, lstivé zákeřné jednání; „právo“, „výkon práva“ pouze k poškození druhého, týrání, trápení, činění příkoří, nesmyslné kladení překážek, **je šikana nesmírně hanebná, běžným normám soužití se vylučující jednání**. Poněvadž učitelka, která byla nemocná, zanedlouho po odhalení její šikany žáky, které vyučovala, zemřela, můžeme mít zato, že se na její smrti šikana podepsala.

Nemůžeme se však neudívat nad nadpisem článku, i když jistě dobře míněného. Přece nejde o naši povinnost (občanů) bránit slabší, kterou sdílíme, ale o to, že toto neslychané bezpráví na učitelce, podstatně velmi starší než žáci, kteří ji šikanovali, není problémem nějaké povinnosti bránit slabšího, ale **zrcadlem poměrů ve třídě, ve škole, obecně a naší „demokratické“ společnosti**.

Ukázalo se něco nevidaného. Nejen naprostá ztráta autority školy a jejího pedagogického sboru jako projev autority společnosti, jejímž posláním je organizace soužití občanů, tak aby jakékoli šikany mezi nimi byly vyloučeny. Avšak tento případ prozradil, že ani tak nesmírně potřebná instituce, jako je škola a v ní vážené postavení učitele, ztrácí v dnešních „demokratických“ časech autoritu jako odlesk současných společenských poměrů. Problém není v tom, že tři studenti, surovci a nevychovaní si dovolili šikanovat učitelku, ale stalo se tak před zraky ostatních studentů ve třídě, aniž by proti násilníkům zakročili. A v tomto ohledu se proto stali účastníky šikany.

Násilí kolem nás zevšednělo. Jeho kdysi nemyslitelné projevy se staly myslitelnými. Zkušenost lidstva s projevy historického násilí v průběhu věků a zejména z dvou imperialistických světových válek, které navazovaly na středověká válečná jatka a koloniální výboje evropských mocností, jsou vryty do společenského vědomí a v určitých případech bizarně zformovány k vyběhnutí na povrch. Ta šikana na střední průmyslové škole nemůže být posuzována jako společensky nevýznamný exces.

Mezi jinými pohledy na šikanu v pražské průmyslové škole patří fakt, že nejen vedení školy, ale také orgány ministerstva školství, zřizovatel školy, ba i veřejnost, přistupuje k tomu, co se stalo, po našem soudu vlašně. Testy šikanujícím studentům alespoň podle nynější informace (17. 2. 2016) trojka z chování jsou zela neadekvátní závažností případu.

Proto můžeme vyslovit domněnku, že nejde o konečné rozhodnutí. Jak bude postupováno proti studentům, kteří byli svědky šikany? Jak posoudí dohlédací orgány ministerstva školství situaci na této škole a úroveň vedení školy? Vždyť i při výuce technických odborností musí být přítomny otázky společenského vědomí a na široké souvislosti případu.

Je příkladně možné neregistrovat šikanování, otravování mezinárodních vztahů „demokratickými“ Spojenými státy tzv. sankcemi, které nesmyslně obtěžují kde-terý stát nehodlající akceptovat demokracii podle amerického cowboye, jeho neudržitelných lživých důvodů? Není toho málo, co na člověka chrlí „demokratické“ sdělovací prostředky, např. na Ruskou federaci?

Šikany existují v mnoha podobách. Jsou jednou z „kvalit“ nynější oligarchické fáze kapitalistické společnosti.

Svatopluk Vrchota

Inspirátor bůh Claudius

V roce 1972 vyšla v nakladatelství ODEON kniha amerického spisovatele Roberta Gravesa *Claudius bůh a jeho žena Messalina* v nákladu 103 tisíc výtisků, což stojí za zmínku, neboť k tomu došlo za rozvíjejícího se reálného socialismu dvacátého století.

Nejednalo se jen o autorovu vymyšlenost, ale na podkladě jeho hlubokých znalostí historie římského císařství o vyličení tehdejších historických poměrů zcela mimořádně čtivým způsobem, který se netýkal jen života špiček římské společnosti, ale i příslušníků nejnížší vrstvy starověkého Říma, otroků, vydaných na pospas jejich majitelům ve formě mluvčího zvířete. Uvádí příběh jedné otrokyně, která, když zestárla a přestala být schopná otročké práce pro jejího majitele, byla propuštěna z otroctví a stala se svobodným člověkem. Sice se ze své svobody mohla těšit, ale již ne z toho faktu, že dožije svůj osud opuštěná v bídě, kdy neexistuje nikdo, kdo by jí pomohl ukončit důstojně život. Otrokář k ní neměl žádné závazky.

Dnes, v době uplynulých více než dvou tisíciletí od příhody, kterou si spisovatel přimyslel od obsahu své knihy, jsme na tom nebetýčně lépe než v době strastiplného panování Tiberia Claudia Caesara, římského císaře narozeného roku 10 před naším letopočtem a zesnulého roku 54 našeho letopočtu. Jak je vyličil sám, jakož i jeho zavraždění, zosnované neblaze proslulou Agrippinou (matkou císaře Nerona) a o jeho posmrtné deifikaci (zbožnění), jak je vyličili jiní, není zbytečné na něj nevzpomínat.

Starověké otroctví bylo založeno na existenci soukromého vlastnictví vý-

robních prostředků, které panuje v lidské společnosti dodnes, s výjimkou dosud krátké dějinné epochy, kterou byl reálný socialismus dvacátého století. Sice neexistuje starověké otroctví, ale námezdní pracovní síly, otročí majiteli výrobních prostředků „demokraticky“ „pouze“ část pracovního dne, na kterou jsou námezdní pracovní síly najímány. Do zbytku pracovního dne jsou „demokraticky“ volní a radostně svobodní. Sice mezi starověkými otroky a nynějšími námezdními pracovními silami jsou ve společnosti nebetýčně rozdíly. To základní však trvá, tj. jejich vykořisťování někým, na kterém jsou existenčně závislí, který si přivlastňuje jimi produkovanou **nadhodnotu** nad hodnotu jejich pracovní síly.

Zatímco starověký otrok žil v souladu s vůlí bohů, nynější námezdní pracovní síly jsou nuceny žít v souladu s vůlí soukromých majitelů výrobních prostředků. Je tu však kardinální rozdíl: tříděné politicky vyzrálí proletáři nejsou v zásech se svými vykořisťovateli bez poučení, jak mají postupovat. Nacházejí poučení v Manifestu komunistické strany a v dalších dílech klasiků marxismu-leninismu. Je nesporné, že Claudius se stal vzorem nejen starověkého zotročovatele a zdrojem historického poučení pro všechny „bohy“ jemu podobné, což dvacáté století ve dvou světových válkách zhodnotilo. Uspořádal dvě válečné výpravy pro znovuzískání římského orla, ztraceného Římany u některé z bitev (naše pozn.: válečný odznak římských legií).

Vyhlásil podle historických dokumentů: „Zahájení obou výprav Galbovy a Gabinovy jsem stanovil na jeden den

Pokračování na str. 6

Co postrádáme

Řeč je o vlastenectví. Ústavy všech států předpokládají v územích jich se týkajících, že občané jsou povinni ústavou se řídit. To se většinou děje, neboť jejich respektování garantuje předvídatelné chování občanů ve vzájemné komunikaci. Jejich myšlení a jednání podmiňuje seriózní styk v jednání občanů z různých států, odvozené z jejich společenské zralosti.

Obecně se od nich očekává pozitivní vztah k zemi, ve které žijí, lásku k vlasti, vlastenectví, tj. lásku k určitému zeměpisnému, společenskému, ekonomickému, politickému a kulturnímu prostředí, v němž existují národy. „**Jde o jeden z nehlubších citů, jež se v lidech zakořenily za staletí a tisíciletí života v oddělených vlastech.**“ (Lenin)

Vlastenectví proto má v různých místech a časech specifické rysy a obsah. Je dialekticky se rozvíjející stránkou společného bytí občanů. Jeho obsah a formy jsou hluboce zakořeněny generačně.

Ačkoli nyní neexistují socialistické státy, socialistické vlastenectví jako výrazná stránka lidského soužití zůstává i nadále hluboko vkořeněno v myšlích pokrokově smýšlejících občanů. Trvale předává svoji štafetu do budoucnosti s vědomím nutnosti jejich jednoty k prosazení společných zájmů. Nemůže jít o lásku k „vlasti“, když ta je pro námezdně pracující macechou, která jejich, stále větší masy vyřazuje jako nepotřebné ze společenského dění, poněvadž je jich příliš mnoho.

Tuto situaci buržoazní oligarchická společnost zakrývá nepřetržitým povykáním o tom, jak je svobodomyšlná a demokratická. Pro ni má velký význam kulturní fronta, jejíž reakční pravicová část je k ní existenčně připoutána a ideologicky jí posluhuje. Na názory občanů mají výrazný vliv lidé z filmu, z televize, rozhlasu, tisku a reakční grupa snobských proamerických intelektuálů, kteří lásku prostých českých občanů k vlasti zahlušují proamerickými prefabrikáty z pseudo-demokracie.

Pro pokrokové české občany zůstávají vzorem vlastenectví buditelé v době konstituování českého národa v období nástupu kapitalismu u nás (druhá polovina 18. století a první polovina 19. století). Byla to doba významující se novým rozumem české řeči, literatury a vzdělanosti po době jejího úpadku odvozené z porážky stavovského povstání po Bílé hoře. Jejich zásluhou dostal pojem vlastenectví u většiny Čechů pokrokový ráz. Vycházejí z fundamentálního díla Františka Palackého (1798-1876) Dějiny národu českého v Čechách a na Moravě (do roku 1526), které má a trvale bude mít výrazné místo v pojětí českého vlastenectví. Podobnou roli sehrává ve století dvacátém dílo Zdeňka Nejedlého (1878-1962). V jeho raně rozsáhlém vědeckém díle o Boženě Němcové a o Aloisi Jiráskovi je obsažena vroucí vlastenecká nota, kterou programově vyjádřil ve známé studii Komunisté – dědici nejlepších tradic českého národa (1946).

Vlastenectví nelze redukovat jenom na určitý přístup k historii českého národa. Jde o trvalý program myšlení a jednání

Poznámka k problematice řvouů

Česká společnost, stejně jako světové lidské společenství, sestává z majitelů výrobních prostředků, tj. buržoazie spolu s lidmi ji podporujícími existenciálně na ní bezprostředně závislými a na většinu obyvatelstva, kterou tvoří námezdní pracovní síly, nemajitelé výrobních prostředků, **proletariát. Stále je nutné tuto triviální pravdu opakovat,**

neboť buržoazie ji zapírá a dělá vše pro to, aby proletariát si toto neuvědomoval, neboť ten jako celek si i přes epochální existenci reálného socialismu dvacátého století tuto skutečnost neuvědomuje a nechává se buržoazií, jen malou částí lidstva, vykořisťovat.

A aby takový zůstal, o to se buržoazie vehementně snaží vymýváním moz-

ků proletariátu prostředky mediální války, která ji velebí. Masy proletářů si dodnes tohoto stavu věcí nejsou vědomi. **Reálný socialismus dvacátého století nestačil překonat tisícileté mýty soukromých majitelů výrobních prostředků o tom, že je zcela přirozené, když soukromí majitelé výrobních prostředků zotročují námezdní pra-**

Trvalé etudy

Pojednání TRVALÉ ETUDY (míněna opakovaná činnost) je reagováním na velmi podnětný článek Jana Kůrky v Dialogu 314/2015 – Závažný varovný signál, který se zabývá současnou náboženskou tematikou ve vztahu k nedávným pařížským událostem a rolí náboženství jako specifického podhoubí politických procesů. Cílem našeho článku je upozornění na ekonomickou stránku náboženství. Nejde zde o majetek, o bohatství církví, ale o to, že náboženství nepovšimavě vystupují jako garanti ekonomické nerovnosti dané shůry ve všech uplynulých epochách. Toto je třeba odhalovat marxisty-leninisty.

Komunistický list DIALOG uveřejnil v čísle 314/2015 výborný článek Jana Kůrky **Závažný varovný signál** k pařížskému 7. lednu 2015, kdy došlo k pomstě islámských fanatiků za urážku muslimského Mohameda. Poněvadž o této záležitosti již bylo napsáno mnoho, a ještě bude, a lidé na celém světě jsou o tom informováni, je zbytečné se o této věci dále šířit. Tak k tomu i Kůrka přistoupil. Aniž měl v úmyslu něco zatajovat.

Upnul svůj zájem na úlohu náboženství v nynějším oligarchicky uspořádaném světě, poněvadž otázka islámu a úcty k němu hrála, aspoň se tak jeví, rozhodující roli. To poskytl Janu Kůrkovi příležitost se zabývat funkcí náboženství jak z historického pohledu, tak z pozice jeho vnímání nynějším lidstvem. Přitom odešel od čistě náboženské problematiky a shrnul, že jak uvádí, v největší stručnosti aspoň to nejdůležitější: Všechny vykořisťovatelské sociálně-ekonomické formace (od otrokářství po feudalismus ke kapitalismu) jsou násilnické, potlačovatelské, plodí nesváry a války, přičemž v jejich pozadí je třídní boj, neboť koneckonců jsou to ekonomické zájmy, jejich prosazování v nejrozmanitějších formách (co představuje hybnou sílu dějin), jejich červenou nit.

Tento odstavec z Kůrkova článku je nesporně pro pokrokové občany, ale i pro „demokraty“ významný, a proto stojí za přepsání i v našem listu. Kupř. Mladá fronta Dnes by jej neotiskla.

V úvodu svého článku Kůrka odsoudil reakční úlohu náboženství a církví, které byly a dodnes jsou oporou společenských pomě-

rů založených na vykořisťování námezdních pracovních sil. Poněvadž náboženství je vždy forma společenského vědomí, církev jsou jeho autoritativními vykladači, garanty jeho „správného chápání“ prosazovaného všemi možnými způsoby, někdy i s nevidanou brutalitou (viz autodař ve středověkém Španělsku). Úsilí islámských bojovníků vybudovat islámský kalifát v tom není výjimkou.

Zůstává však nepovšimnuto, že křesťané se modlí k Bohu „chléb náš vezdejší dej nám dnes“, což má zásadní význam v pochopení sociálně-ekonomické funkce náboženství. Dnes již nikdo nechápe pojem „chléb náš vezdejší“ v naturální podobě jako pecen chleba. Je tím míněno zabezpečení člověka před smrtí hladem, ale jak to odpovídá jeho potřebám, včetně lidí na něm závislých. Že na množství a kvalitu těchto ekonomických potřeb má jiný pohled středověký šlechtic a nevolník nebo soukromý majitel výrobních prostředků a jiný námezdní dělník je pochopitelné.

Křesťanský Bůh je spravedlivý. Přiděluje středověkému šlechtici, co je pro něj chléb vezdejší a dlouhodobě nezaměstnanému v kapitalistické společnosti, co mu podle božské spravedlnosti přísluší. Nepřihlíží však k tomu, že chléb vezdejší si středověký šlechtic nevydoby vlastní prací, ale olupováním nevolníků, stejně tak, že chléb vezdejší majitelů výrobních prostředků je výsledkem sprosté loupeže výsledků námezdní práce za kapitalismu. Neboli náboženství shůry posvěcuje společenskou nerovnost.

Ve společnosti založené na soukromém vlastnictví výrobních prostředků je jako výsledek božích úradků. Takto ideologicky podporuje v nynější době a vždy předtím vykořisťování člověka člověkem.

Ve všech státních útvarech od jejich historických počátků podnes sehrávají náboženské kultury ideologii společenské nerovnosti, která vychází z božského uznání loupeže jako výsledků lidské práce jednotlivci a skupinami zlodějí, kteří se v tomto počínání mohou vykákat glejtem seshora v podobě náboženství. Tímto faktem jsou dějiny lidstva natolik nasyceny, že to profiluje společenské (třídní) vědomí ohromných mas lidí, které to proto nedokážou vnímat jako strašnou skutečnost, ale např. i lidé nenáboženského založení. Náboženství je ideologií ekonomiky kapitalistické společnosti, je jejím trvale udržovaným programem, poněvadž je jednou ze sice nepozorovaných, ale významných stránek společenské praxe. Nedoceňuje se, že z pozice náboženství lze cokoliv zdůvodnit a tvrdit, že černá barva je bílá. Přizpůsobivost náboženství jakýmkoliv poměrem mu umožňuje přežít nepřízeň času.

Pokrokové lidi jsou nenáboženští.

Adam Koudela

BLAHOPŘEJEME

☛ Dne 13. 3. 2016 oslaví významné životní jubileum 70 let soudruh **Miroslav Hejna**, člen Předsednictva ÚV KSČ.

Ústřední výbor KSČ a vedení strany našemu jubilantovi upřímně blahopřeje, děkuje mu za obětavou aktivní práci pro stranu a přeje především pevné zdraví, životní pohodu a do dalších let trvalý pokračující elán v tvořivé práci při naplňování linie KSČ.

Redakce Jiskry se připojuje ke gratulantům s přáním všeho dobrého – zdraví a štěstí.

☛ Dne 5. února oslaví výročí svých narozenin s. **Jan Čmelík** ze Šternberka na Moravě. Vedení KSČ s redakcí Jiskry čerstvému oslavenci přeje pevné zdraví s neutuchající životní energií, spokojenost a samé radosti v osobním životě. Rovněž mu děkujeme za podporu a propagaci našeho stranického tisku „JISKRA Československý komunist“.

PODEKOVÁNÍ

Vedení KSČ a redakce se přidává také k poděkování s. **Zdeňku Tylajkovi** ze Zlínského kraje za obětavou práci pro stranu, kterou vykonává v tomto kraji, za jeho příspěvky k významným výročím a soudruhům ze Vsetína a Zlínska též za pomoc a šíření našeho stranického tisku „JISKRA“.

Inspirátor bůh Claudius

Pokračování ze str. 5

v květnu. Stav vojska jsem doplnil od vody v Galii a v Itálii, takže každý vojevůdce teď měl legii – dvě legie zůstaly na horním Rýně, dvě na dolním, aby ho držely – každému z nich jsem povolil ztráty nanejvýš dva tisíce mužů a první červenec určil jako termín, kdy měly ukončit operace a obrátit se na zpáteční cestu. (...) Zaznamenávám jen tolik, že obě výpravy skončily naprosto úspěšně. Asi do poloviny června vypálil Galbe sto padesát srubových vesnic, zničil tisíc jiter polí, pobil spoustu Germánů, ozbrojených i neozbrojených a všechna tři města vyplnil. Zajal asi dva tisíce lidí obojího pohlaví, mezi nimi i mnoho mužů a žen z významných rodů jako rukojmí, aby Chattové nedělali žádné další potíže. (...) Všechno vyšlo podle plánu. Gabinova jízda, které osobně velel, našla orla právě tam, kde jsem to očekával...“ (s. 131)

Claudius ovšem nebyl žádným vynálezcem válečných zvěrstev. Takto postupovali mnozí jiní potentáti před ním

i po něm, takže takové jednání se stalo jakýmsi neoddelitelným průvodcem lidských dějin až po naše časy... Takže hitlerovská zvěrstva a tažení Spojených států za nastolení správné (americké) demokracie mají historicky vděčné příklady, jejichž původ se sytí ze stejného zdroje, existence soukromého vlastnictví výrobních prostředků, ať je tím míněn otrok nebo zařízení vyrobené na nejvyšší možné vědecko-technické úrovni. Takže hitlerovsky zvrhlé rasistické a prý demokraticky ušlechtilé tažení Spojených států za demokracii, věčně pojmem „oranžových revolucí“ a (podle Havla) humanitárním bombardováním Jugoslávie nejsou daleko od sebe. Vycházejí v základu ze stejné logiky loupeživců: bohatství pro menšinu společnosti. Bídu a utrpení pro většinu společnosti. Ne tvrdíme, že Hitler se poučoval vzorem starověkého boha Claudia, nebo že tak činí vedoucí oligarchická skupina Spojených států, ale nápadnost s jednáním starověkého boha císaře Claudia bije do očí.

Kamil Borkovec

Majoru Zemanovi bylo 40 let

Pokračování ze str. 2

borně a snad nikdo si nedovede představit, že by ji alteroval někdo jiný. Režisér Jiří Sequens obsadil do všech rolí herce opravdu velmi odpovědně a citlivě. Hlavní role byly obsazeny herci Rudolfem Jelínkem, Milošem Willigem, Františkem Němcem, Vladimírem Rážem, Josefem Větrovcem, Jaroslavou Obermaierovou, Ivanou Andriolovou a Reginou Rázlovou. Ze slovenských herců to byli Emil Horváth, Štefan Kvietik a další.

U zrodu tohoto seriálu byli především Jan Kovář, Vladimír Fiala a Jiří Procházka, který byl velmi dobrý stylist a „dovedl

literárně domýšlet“. Velkým přínosem při natáčení byli odborní poradci z FMV Jan Kovář a Adolf Gruber. K natáčení hodně napomohla tehdejší náměstkyně generálního ředitele ČsT Milena Balášová a sám pak generální ředitel dr. Jan Zelenka, který k natáčení dal souhlas. Převážně se točilo na Barrandově a nejen tam, ale i v zahraničí, především na Kubě.

Těžko dnes či v budoucnosti takovýto velkoseriál na tak vysoké a mistrovské úrovni se natočí s tak kvalitními herci. Bude patřit navždy k stříbru naší kinematografie se seriály *Byl jednou jeden dům*, *Synové a dcery Jakuba skláře*, *F. L. Věk*, *Cir-*

kus Humberto nebo Vlak dětství a naděje.

Všem, kteří se zasloužili o natočení tohoto díla, patří velký dík, zvláště národnímu umělci panu režisérovi Jiřímu Sequensovi. Jde o dokument doby, kdy naše země patřila nám všem, Čechům a Slovákům, kde i přes různé problémy a nezdrady se žilo v jistotě, v klidu, v dobrých mezilidských vztazích, kde nebylo zvenčí cizí zasahování do našich vnitřních záležitostí, pracující a občané byli pány této země, stát nebyl zadlužen dvěma biliony a nebyl rozkraden. Ve světě tehdy na rozdíl ode dneška panoval mír a solidarita!

Jiří Vábr

covní síly a že je zcela zavržením hodné od námezdních pracovních sil, pokud na to mají jiný názor.

Bohužel, většina proletariátu se o takové složitosti, o kterých píšeme, nezajímá. Podléhá pověře, že nad lidstvem se vznášá baldachýn demokracie, což každému ochotně potvrdí nejdemokratičtější stát na světě Spojené státy, který dokáže posuzovat úroveň demokracie na všech místech zeměkoule. Tedy i v České republice a ze svých prostředků opatří červené karty, jimiž čeští obránci demokracie mohou mávat před nosem prezidentu České republiky Miloši Zemanovi. Konečně, proč ne? V takových situacích je americká ruka vždy otevřena.

Nepřekvapuje, že prezident nejdemokratičtějšího státu na světě USA se neostýchá brát věci do svých rukou, jak se mu to podařilo na Ukrajině v inscenování kyjevského Majdanu, rozběsněním a oficiálním vzkríšením kultur fašisty Stepana Bandery. Poněvadž banderismus je ideologickým základem „demokratických“ sil na Ukrajině, podporovaných Spojenými státy, **je třeba, aby si čeští občané osvěžili své vědomosti o banderismu.**

Banderovci

Po druhé světové válce neměli Československu na různých ustláno. Šlo o příslušníky teroristických oddílů tzv. Ukrajinské povstalecké armády (UPA), která se zformovala v závěrečné fázi druhé světové války (pod patronací nacistického velení) jako vojenská složka protisovětské Organizace ukrajinských nacionalistů (OUN). Název banderovci je odvozen od Stepana Bandery (1908-1959). Útvary banderovců se skládaly převážně z ukrajinských nacionalistů. Koncem války se k nim připojily zbytky SS divize Galizien rozdrčené sovětskou armádou. Banderovci operovali v poválečných letech v západním pohraničí sovětské Ukrajiny a ve východních oblastech Polska.

Bojovali proti sovětským a polským partyzánům, terorizovali civilní obyvatelstvo polské a ruské národnosti. Po válce podnikali diverzní akce proti sově-

ské moci a poválečnému zřízení v Polsku, vraždili jejich představitele a funkcionáře komunistické strany.

V důsledku rozhodujícího úderu sovětské a polské armády se na jaře a v létě 1947 stáhli na území východního Slovenska, kam pronikali již v předchozích dvou letech s cílem přejít přes území Československa do americké okupační zóny v Německu a do Rakouska. Na Slovensku navázali spojení s luďáckým podzemím a s reakčními silami v Demokratické straně, jež se snažila využít jejich přítomnosti pro své politické cíle (viz politická krize na Slovensku na podzim 1947). Fakticky v předvečer Února 1948, Proti banderovcům byly však v létě a na podzim 1947 nasazeny jednotky Československé armády a SNB a oddíly bývalých partyzánů (Akce B). Po několika týdenních bojích byly hlavní síly banderovců rozptýleny a zlikvidovány. Jednotlivé banderovské skupiny se snažily přejít přes československé území ještě v následujících letech.

Výraznou schopnost banderovců angažovat se v současné době v občanské válce na Ukrajině si nelze vykládat jako jejich historicky politickou odolnost. Z pozice politických mršín se jim podařilo dostat zalitím a vláhou ze strany Spojených států, pro které jsou postavy jejich typu užitečné záměrem USA, prosadit „demokracii“ na celém světě. Banderovci mají pro tyto ušlechtilé kvality ambice v jejich úloze v ukrajinské krizi, která kalí mír daleko od Ukrajiny. Podle Spojených států k upevnění demokracie na celém světě dokážou vystupovat v roli ničeho se neštítících náměných „demokratů“, k jejich obraně má málokterý občan dost silný žaludek.

Prezident Miloš Zeman označil občany, kteří patří do jejich ranku, neandertálskými řvou. Zdaleka smrdí banderovštinou odpařující se z červených karet, které jim opatřila a zaplatila americká ambasáda. I když neúspěšný pokus o Majdan na Albertově jim nevyšel, ve řvoucnosti míni pokračovat. Ale Česká republika není Ukrajina, což prezident republiky připomenul prohlášením, že je suverénním státem. **Jan Tošer**

Významné dny a výročí

LEDEN 2016

1. 1. Státní svátek – Den obnovy samostatného českého státu
1. 1. 1991 liberalizovány ceny většiny výrobků – 25. výr.
1. 1. 1946 Albánské ÚNS vzešle z voleb zrušilo monarchii a vyhlásilo Albánskou lidovou republiku – 70. výr.
1. 1. 1921 sjezd soc. dem. levice Slovenska v Lubochni odhlasoval založení KSČ. Předsedal mu Marek Čulen. Protože sjezd byl rozeznán, účastníci odjeli do Ružomberku, kde dokončili jednání – 95. výr. (14.-16. 5. 1921 ustavující sjezd KSČ v Praze, 30. 10.-2. 11. 1921 slučovací sjezd KSČ)
1. 1. 1991 začala válka v Perském zálivu (operace Pouštní bouře); zahájena let. válka proti irácké armádě okupující Kuvajt – skončila 28. 2. – 25. výr.
1. 1. 1991 * PETR JILEMNICKÝ v Kyšperku (Letohradě) čs. kom. spisovatel, pracovník kom. tisku na Slovensku, autor Kroniky, Vít se vrací, nár. umělec in mem. 1949 († 19. 5. 1949 v Moskvě, kde působil jako kult. atašé čs. velvyslanectví) – 115. výr.
1. 1. 1976 † JAROSLAV BEDNÁŘ, básník, z díla: V lidu jsi (1963), Slunce nad domovem (1955), Řád práce (1961), zaslouž. um. 1974 (* 28. 9. 1889) – 40. výr.
1. 1. 1991 prvními aukcemi zahájena malá privatizace – 25. výr.
- 28.-29. 1. 1941 gestapo zatkl několik ilegálních pracovníků techn. aparátu KSČ -75. výr.
1. 1. 1946 ÚNS FLRJ přijalo Ústavu, která zakotvila lidovou moc v zemi a rovnost národů, Ústavodárné nár. shromáždění přejmenovalo na Svazovou lid. skupštinu FLR Jugoslávie – 70. výr.

ÚNOR

2. 1931 průvod nezaměstnaných směřující do Duchcova napadlo četnictvo a policie, čtyři osoby byly zabity, čtyři zraněny - 85. výr.
- 12.-13. 2. 1941 gestapo zatkl většinu členů 1. ileg. ÚV KSČ (V. Synka, E. Urxe, O. Synka a E. Klímu). Unikl J. Zika, V. Mařík a spojka ÚV Fajmonová) Do konce února zatčen ústřední instruktor Václav Rezek, instruktor Stan. Roubal, V. Sinkule, Fr. Taussig, Emil Rezek, red. ileg. RP Vratislav Šantroch, kraj. taj. v Praze, Fr. Křížek, vedoucí Kom. svazu mladé generace (KSNG) L. Kaniok a další. Po 13. 2. stanul v čele KSMG Miloš Krásný – 75. výr.
15. 2. 1941 † EMANUEL KLÍMA, dlouho pracoval na tehdejší Podkarp. Rusi (Z. Ukrajine), v r. 1935 zvolen poslancem za KSČ Hradecký kraj, člen I. ileg. ústř. vedení KSČ. Zahynul ve vězení gestapa dobrovolným ukonč. života, aby uchránil další ileg. pracovníky (* 17. 5. 1902) – 75. výr.
15. 2. 1991 ve Visegradu (Maďarsko) podepsali představitelé Československa, Polska, Maďarska deklaraci o spolupráci – 25. výr.
25. 2. 1991 v Budapešti na mimoř. zas. Polit. výboru Varšavské smlouvy podepsán protokol o pozastavení platnosti dohod VS a zrušení její organizace k 31. 3. – 25. výr.
26. 2. 1991 Feder. shromáždění schválilo zákon o velké privatizaci – 25. výr.
27. 2. 1946 v Budapešti uzavřena dohoda mezi ČSR a MLR o výměně obyvatel. 70 tisíc Maďarů do MLR a přibližně stejný počet Slováků se vrátil z Maďarska do ČSR – 70. výr.

ČESKOSLOVENSKÝ KOMUNISTA, měsíčník pro politiku, vědu a kulturu.

Vydává Ústřední výbor Komunistické strany Československa.

Adresa: Jiří Vábr, Štíbrova 1216, 182 00 Praha 8. Jen pro vnitrosranickou potřebu.

Internetové stránky Ústředního výboru Komunistické strany Československa (KSČ)

jsou umístěny na této URL adrese: <http://www.ksc.cz>

E-mailová adresa pro zaslání elektronické pošty: ksc@ksc.cz